

คู่มือประกันคุณภาพการศึกษา
ระดับสาขาวิชา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2554

คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง

คำนำ

ตามที่คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษา ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดหลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมสนับสนุน พัฒนาการดำเนินงานเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษา ได้มีนโยบายให้ทบทุนองค์ประกอบและตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ทั้งนี้มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ได้มีการกำหนดองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสาขาวิชา ให้มีความสอดคล้องและครอบคลุมทุกองค์ประกอบของคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษา ตรงตามความต้องการในระดับคณะ และมหาวิทยาลัย

คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ได้จัดทำคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสาขา ฉบับปรับปรุง ปี 2554 ฉบับนี้ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ให้สาขาวิชามีแนวทางการปฏิบัติในการกำกับและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาที่ชัดเจน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเอกสารฉบับนี้จะเป็นคู่มือส่งเสริมให้คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม จัดการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพ และนำไปสู่การสร้างผลผลิตที่มีคุณภาพ สามารถตอบสนองของคณะ และมหาวิทยาลัย ต่อไป

(รองศาสตราจารย์บุญชัด เนติศักดิ์)
คณบดีคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง

สารบัญ

คำนำ

สารบัญ

บทที่ 1

บทนำ

ประวัติความเป็นมา	1
ปรัชญา วิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์ และนโยบาย	3
นโยบายการประกันคุณภาพการศึกษา	5
โครงสร้างการบริหารงาน	6

บทที่ 2

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน	7
ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินตามองค์ประกอบคุณภาพตัวบ่งชี้ที่ใช้ในการประเมิน	9
คุณภาพการศึกษาภายใน	
นิยามศัพท์เฉพาะ	10

บทที่ 3

องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์การประเมินสาขาวิชา

องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์การประเมินสาขาวิชา	23
1. องค์ประกอบคุณภาพด้านการบริหารจัดการ	24
2. องค์ประกอบคุณภาพด้านคุณภาพบัณฑิต	30
3. องค์ประกอบคุณภาพด้านงานวิจัยและงานสร้างสรรค์	52
4. องค์ประกอบคุณภาพด้านการบริการวิชาการ	63

ภาคผนวก

- คำสั่งมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางที่ 4350/2554 เรื่องคณะกรรมการพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินสาขาวิชา
- คำสั่งมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปางที่ 96/2555 เรื่อง คณะกรรมการกำกับดูแลการดำเนินงานตามองค์ประกอบคุณภาพ ฯ
- ประกาศมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง เรื่องการประเมินคุณภาพการศึกษาในระดับสาขาวิชา ประจำปีการศึกษา 2554

บทที่ 1

ความเป็นมาของคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

ประวัติความเป็นมา

คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรมพัฒนาการมาจาก

มวตวิชาหัตถศึกษา มีอาคารโรงฝึกงานเป็นอาคารหลังแรกที่เกิดขึ้นพร้อมกับวิทยาลัยครูลำปาง เมื่อพ.ศ.2515 ทำการสอนวิชาที่เกี่ยวข้องกับหัตถศึกษา การฝีมืองานประดิษฐ์ ช่างในบ้าน งานปูน งานไม้ งานไฟฟ้า-วิทยุ ซึ่งเป็นวิชาตามหลักสูตรสายครู ในระดับ ป.กศ.และป.กศ.สูง

ปี พ.ศ. 2519 เป็นภาควิชาหัตถศึกษาและอุตสาหกรรมศิลป์สังกัดคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ปี พ.ศ. 2520 มีการก่อสร้างอาคารโรงฝึกงานเพิ่มอีก 1 หลัง (อาคารช่างโลหะ)

ปี พ.ศ. 2526 เปิดสอนระดับปริญญาตรีครุศาสตรบัณฑิต วิชาเอกอุตสาหกรรมศิลป์ (ค.บ.)

ปี พ.ศ. 2529 เปิดสอนระดับอนุปริญญาวิทยาศาสตร สาขาวิชาเซรามิกส์ (อว.ท.)

ปี พ.ศ. 2531 เปิดสอนระดับปริญญาตรีวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีเซรามิกส์ (วท.บ.)

ปี พ.ศ. 2537 วิทยาลัยครูลำปางเปลี่ยนสถานะเป็นสถาบันราชภัฏลำปาง ภาควิชาหัตถศึกษาและอุตสาหกรรมศิลป์ ได้รับโอนอาจารย์ใหม่เข้ามาหลายอัตรา

ปี พ.ศ. 2540 ได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารเทคโนโลยีอุตสาหกรรม 5 ชั้น (อาคาร 13)

ปี พ.ศ. 2541 ผศ.เล็ก แสงมีอานุภาพ หัวหน้าภาควิชาหัตถศึกษาและอุตสาหกรรมศิลป์ ได้เสนอโครงการจัดตั้งคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม เพื่อทำหน้าที่ผลิตกำลังคน ทางด้านเทคโนโลยีอุตสาหกรรม เพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่น โดยมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำแผน และดำเนินการจัดตั้งคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ตามคำสั่งที่ 1/2541 ลงวันที่ 3 มกราคม 2541 ลงนามโดย รศ.วรรณวดี ม้าลำพอง อธิการบดี

ปี พ.ศ. 2542 เปิดสอนระดับอนุปริญญา อว.ท.ก่อสร้าง และ อว.ท. โลหะ

ปี พ.ศ. 2543 อ.นิลวัฒน์ พัฒนพงษ์ หัวหน้าภาควิชาหัตถศึกษาและอุตสาหกรรมศิลป์ ได้เสนอโครงการจัดตั้งคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรมอีกครั้ง สถาบันราชภัฏลำปาง มีคำสั่งที่ 122/2543 แต่งตั้งคณะกรรมการทำแผนเตรียมความพร้อม เพื่อดำเนินการจัดตั้งคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ลงนามโดย ผศ.เล็ก แสงมีอานุภาพ อธิการบดี คณะกรรมการ ที่ได้รับแต่งตั้งได้ดำเนินงานจัดทำข้อมูลความพร้อมและพันธกิจ ทำโครงการจัดตั้งคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม เสนอต่อกรรมการบริหารสถาบันและเสนอต่อสภาประจำสถาบันราชภัฏลำปาง ได้รับการพิจารณาให้ความเห็นชอบ เมื่อวันที่ 23 กันยายน 2543

วันที่ 1 ตุลาคม 2543 สถาบันราชภัฏลำปาง มีประกาศ เรื่อง การแบ่งส่วนราชการและการบริหารโครงการจัดตั้งคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ลงนามโดย ผศ.เล็ก แสงมีอานุภาพ อธิการบดี ให้โครงการจัดตั้ง คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มีฐานะและการบริหารงานในรูปแบบของคณะวิชาภายในสถาบันราชภัฏลำปางมี รศ.บุญชิต เนติศักดิ์ ปฏิบัติหน้าที่รักษาการคณบดีโครงการจัดตั้งคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มี อ.นิลวัฒน์ พัฒนพงษ์ อ.กิตติศักดิ์ สมุทรธารักษ์ และ อ.พงษ์สวัสดิ์ อำนางจิตติกร รักษาการรองคณบดีมีสำนักงานเลขานุการ ตั้งอยู่ที่ อาคาร 13

มีการโอนย้ายอาคาร นักศึกษา วัสดุ ครุภัณฑ์ ที่เกี่ยวข้องที่สังกัดภาควิชาที่ตึกศึกษาและ
อุตสาหกรรมศิลป์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมถึงโปรแกรมวิชาอิเล็กทรอนิกส์จากภาควิชาฟิสิกส์
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มาสังกัดโครงการจัดตั้งคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรมเปิดสอน วท.บ.
เทคโนโลยีไฟฟ้าอุตสาหกรรม

ปี พ.ศ. 2544 เปิดสอน วท.บ.เทคโนโลยีอุตสาหกรรม โปรแกรมวิชาเทคโนโลยีก่อสร้าง

ปี พ.ศ. 2545 เปิดสอน วท.บ. เทคโนโลยีอุตสาหกรรม โปรแกรมวิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์
อุตสาหกรรม และโปรแกรมวิชาเทคโนโลยีการจัดการอุตสาหกรรม ได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารเซรามิกส์
1 หลัง

ปี พ.ศ. 2548 มีประกาศกฎกระทรวงศึกษาธิการจัดตั้งส่วนราชการของมหาวิทยาลัย ลงวันที่ 8
มีนาคม 2548 มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง จึงจัดตั้งส่วนราชการที่มีฐานะ เทียบเท่ากอง ดังนี้

- 1) สำนักงานอธิการบดี
- 2) คณะครุศาสตร์
- 3) คณะเทคโนโลยีการเกษตร
- 4) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
- 5) คณะวิทยาการจัดการ
- 6) คณะวิทยาศาสตร์
- 7) คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
- 8) สถาบันวิจัยและพัฒนา
- 9) สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ
- 10) สำนักศิลปและวัฒนธรรม

จากประกาศกฎกระทรวงศึกษาธิการดังกล่าวทำให้มีคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรมเกิดขึ้นใน
มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง โดยใช้ทรัพยากรบุคคล งบประมาณ วัสดุ ครุภัณฑ์ อาคารสถานที่ ที่เคยอยู่ใน
โครงการจัดตั้งคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรมมาดำเนินงาน มี รศ.บุญชาติ เนติศักดิ์ ดำรงตำแหน่งคณบดีที่ได้จาก
การสรรหาตามระเบียบสภามหาวิทยาลัย

ในปีการศึกษา 2548 นี้ มีการขอเปิดการเรียนการสอนในระดับปริญญาโท ครุศาสตรมหา
บัณฑิต สาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม กลุ่มวิชาการจัดการอุตสาหกรรม (ค.ม.) ในปีนี้ได้เปิดสอน ระดับปริญญา
ตรี เพิ่มคือ โปรแกรมวิชาเทคโนโลยีการผลิต

ด้านการพัฒนาหลักสูตรในปี 2548 ได้พัฒนาหลักสูตร วท.บ.เทคโนโลยีอุตสาหกรรม (4 ปี)
ตามมาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ประกอบด้วย โปรแกรม
วิชาเทคโนโลยีไฟฟ้า โปรแกรมวิชาเทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์ โปรแกรมวิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์
อุตสาหกรรม และโปรแกรมวิชาเทคโนโลยี การผลิต

ปี พ.ศ. 2549 เริ่มใช้หลักสูตรปริญญาตรีเทคโนโลยีอุตสาหกรรม (วท.บ.4ปี) ที่พัฒนาขึ้นมาใหม่
รับนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 หรือเทียบเท่า ขณะเดียวกันก็ยังคงรับนักศึกษา
ปริญญาตรี หลักสูตร 2 ปี (หลังอนุปริญญา) ถึงแม้จะมีการแบ่งส่วนราชการภายในคณะแล้วก็ตาม แต่ในทาง
ปฏิบัติยังไม่สามารถดำเนินการได้ยังคงบริหารงานแบบเดิมและใช้บุคลากรเดิมต่อไป

ปี พ.ศ. 2550 เริ่มใช้หลักสูตรปริญญาตรีเทคโนโลยีโยธา (วท.บ.4 ปี) และหลักสูตรวิศวกรรม
ซอฟต์แวร์ (วท.บ. 4 ปี) ที่พัฒนาขึ้นมาใหม่ รับนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 หรือ

เทียบเท่า การเปิดหลักสูตรวิศวกรรมซอฟต์แวร์ได้ลงนามความร่วมมือกับสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ใช้บุคลากรและอุปกรณ์การเรียนการสอนร่วมกัน

ปี พ.ศ. 2552 เริ่มพัฒนาหลักสูตรวิศวกรรมพลังงาน วศ.บ. 4 ปี และศึกษาการ เทียบโอน นักศึกษาที่จบการศึกษาจากระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เนื่องจากมติ ที่ประชุม คณะกรรมการการอุดมศึกษา ให้ปิดหลักสูตร ตั้งแต่ปีการศึกษา 2553

ปี พ.ศ. 2553 ยกเลิกการรับนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม วท.บ. 2 ปี (ต่อเนื่อง) และทำการปรับปรุงการรับนักศึกษาหลักสูตรเทียบโอนสาขาวิชา เทคโนโลยีอุตสาหกรรม วท.บ. 4 ปี 4 สาขา คือ เทคโนโลยีไฟฟ้าอุตสาหกรรม เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์ เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์อุตสาหกรรม และเทคโนโลยีการผลิต จัดตั้งศูนย์โดยถ่ายทอดเทคโนโลยี อุตสาหกรรมโดยมีการดำเนินการลงนามบันทึกข้อตกลงความร่วมมือกับบริษัทแสงชัยมิเตอร์ จำกัด ในการ ดำเนินการด้านเครื่องมือวัดและควบคุมทางอุตสาหกรรม ตลอดจนการทำความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งทางด้านพลังงานทดแทน และการทดสอบวัสดุก่อสร้าง

ปรัชญา วิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์ และนโยบาย

ปรัชญา

ทักษะวิชาเลิศ เชิดชูคุณธรรม นำภูมิปัญญาพัฒนาท้องถิ่น

วิสัยทัศน์

คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง จะผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ มีคุณธรรม จริยธรรม มีความเป็นเลิศในวิชาการด้านเทคโนโลยีอุตสาหกรรมและวิศวกรรม มีผลงานวิจัยด้านเทคโนโลยีที่ บูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อพัฒนาสังคมและประเทศ (ผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการประจำคณะ ในคราวประชุมครั้งที่ 5/2551 เมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2551)

พันธกิจ

คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรมได้กำหนดพันธกิจหลักของคณะไว้ 4 ประเด็น ดังนี้

1. มุ่งพัฒนาการจัดการศึกษาและผลิตบัณฑิตสาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมและ วิศวกรรมศาสตร์
2. ดำเนินการวิจัยและสร้างองค์ความรู้ด้านเทคโนโลยีอุตสาหกรรมและวิศวกรรมศาสตร์โดย เชื่อมโยงกับภูมิปัญญาท้องถิ่น
3. ให้บริการทางวิชาการและพัฒนาวิชาชีพเทคโนโลยีอุตสาหกรรมและวิศวกรรมศาสตร์ แก่ สังคม
4. ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมเพื่อการเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และภูมิใจในวัฒนธรรมของ ท้องถิ่นและของชาติ

วัตถุประสงค์

1. แสวงหาความจริงเพื่อสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ บนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่นภูมิปัญญาไทย และภูมิปัญญาสากล
2. ผลิตบัณฑิตที่มีความรู้คู่คุณธรรม สำนึกในความเป็นไทย มีความรักและผูกพันต่อท้องถิ่น อีกทั้ง ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตในชุมชน เพื่อช่วยให้คนในท้องถิ่นรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง การผลิตบัณฑิตดังกล่าว จะต้องให้มีจำนวนและคุณภาพสอดคล้องกับแผนการผลิตบัณฑิตของประเทศ
3. เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภูมิใจในวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ
4. เรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของผู้นำชุมชน ผู้นำทางศาสนาและนักการเมืองท้องถิ่น ให้มีจิตสำนึกประชาธิปไตย คุณธรรม จริยธรรม และความสามารถในการบริหารงานพัฒนาชุมชน และท้องถิ่นเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม
5. เสริมสร้างความรู้ความเข้มแข็งของวิชาชีพครู ผลิตและพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง
6. ประสานความร่วมมือและช่วยเหลือเกื้อกูลกันระหว่างมหาวิทยาลัยชุมชนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและองค์กรอื่นทั้งในและต่างประเทศเพื่อพัฒนาท้องถิ่น
7. ศึกษาและแสวงหาแนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น
8. การแสวงหาแนวทาง เพื่อส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืนศึกษาวิจัย ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริในการปฏิบัติการกิจของมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

นโยบาย

1. เร่งดำเนินการวางระบบ และกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะให้มีประสิทธิภาพตามมาตรฐานของสถาบันอุดมศึกษา
2. มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพคุณธรรม และตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ
3. เร่งพัฒนาระบบการเรียนรู้และการสอนให้ก้าวหน้าทันสมัยและมีประสิทธิภาพ
4. ส่งเสริมพัฒนาคณาจารย์และบุคลากรของคณะให้มีคุณภาพศักยภาพและคุณวุฒิที่สูงให้ได้ตามมาตรฐานของสถาบันอุดมศึกษาและความต้องการของท้องถิ่น ให้มีคุณธรรมและจริยธรรม สมเป็นแบบอย่างที่ดีของนักศึกษาและสังคม
5. สนับสนุนส่งเสริมการค้นคว้าวิจัย เพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่และประยุกต์ใช้ให้สังคมท้องถิ่นสังคมและประเทศ
6. เร่งรัดการปฏิรูปการพัฒนาคณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพ คุณธรรม และศักยภาพในวิชาชีพมีมาตรฐานสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น สังคม และประเทศ
7. มุ่งพัฒนา แหล่งทรัพยากร การเรียนรู้ ให้มีศักยภาพเอื้อต่อการพัฒนา นักศึกษา คณาจารย์ บุคลากร และการให้บริการวิชาการแห่งท้องถิ่น
8. มุ่งสร้างพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการพัฒนาระบบการเรียนรู้ การสอนและการบริหารจัดการ

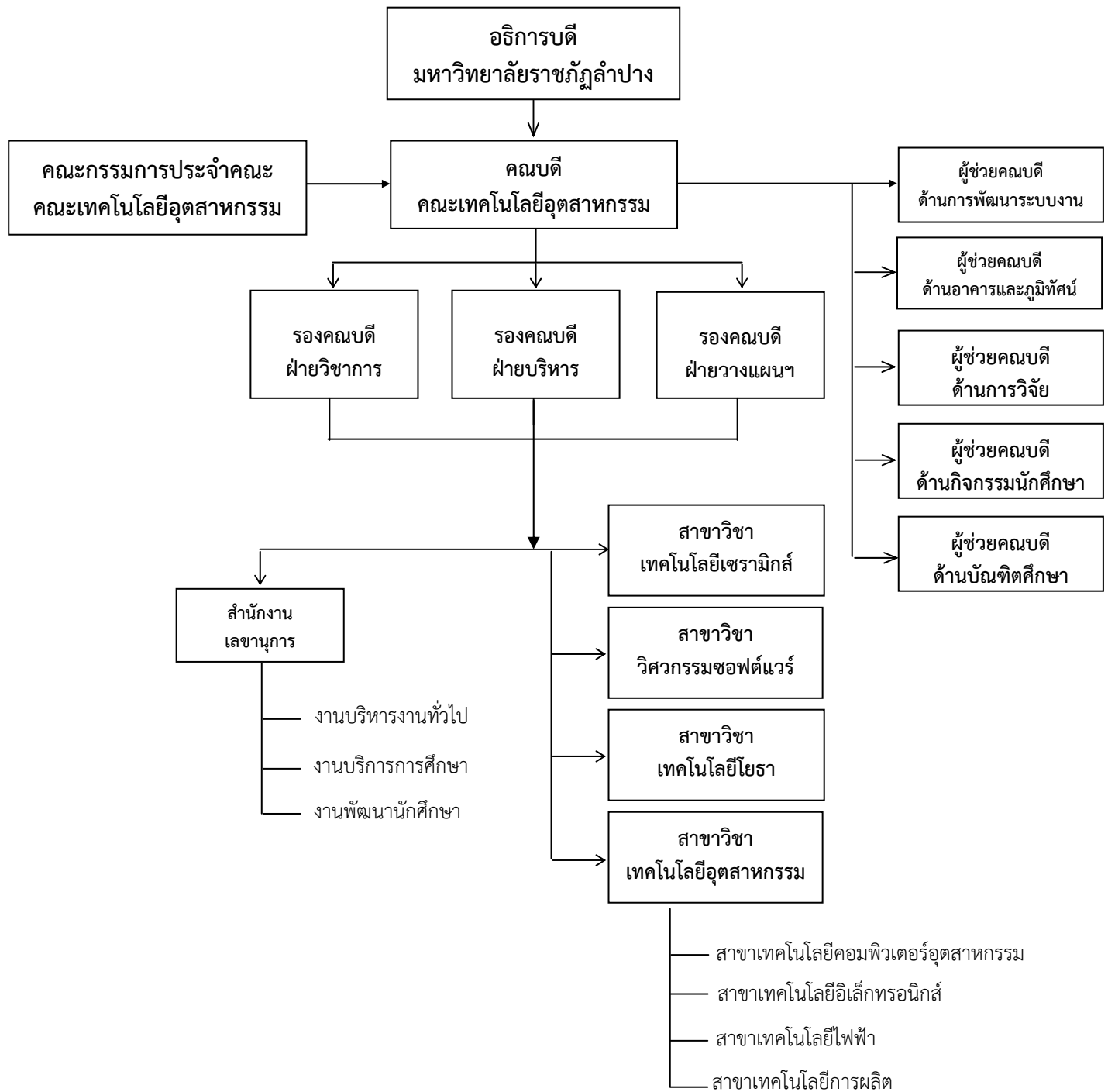
9. มุ่งแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือกับองค์กรต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกประเทศ
10. เร่งรัดการจัดระบบทรัพยากร และการลงทุนเพื่อการอุดมศึกษาอย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ เร่งรัดการปฏิรูปโครงสร้างและระบบการบริหารจัดการให้เป็นเอกภาพทั้งในเชิงนโยบาย และการปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
11. มุ่งสร้างสรรค์สามัคคีธรรมในการปฏิบัติงานของบุคลากรทุกฝ่าย

นโยบายประกันคุณภาพการศึกษา

1. พัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ เป็นส่วนหนึ่งของการบริหารจัดการของคณะ โดยกำหนดให้มีการดำเนินการควบคุม ตรวจสอบ การประเมิน และพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง
2. กำหนดให้ระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะ กระจายสู่ระดับบุคคล ได้แก่ ผู้บริหาร คณาจารย์ บุคลากรสายสนับสนุน และนักศึกษา เพื่อสร้างวัฒนธรรมการดำเนินงานที่มีคุณภาพ
3. พัฒนามาตรฐาน ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินคุณภาพที่สามารถสะท้อนคุณภาพการปฏิบัติงาน และอัตลักษณ์ของคณะ ตามเป้าหมาย พันธกิจ และภารกิจของคณะ สามารถกระตุ้นให้เกิดการแข่งขัน การพัฒนาการดำเนินงานและผลผลิตทางการศึกษาของคณะ
4. ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ การให้ความรู้ และการมีส่วนร่วมของนักศึกษา คณาจารย์และบุคลากรของคณะในการดำเนินงานประกันคุณภาพทางการศึกษา
5. นำระบบและการจัดการความรู้มาเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาองค์กร
6. ส่งเสริมการเปิดเผยข้อมูลและเผยแพร่ผลงานตามพันธกิจของระบบและกลไกการพัฒนาคุณภาพการศึกษา
7. เปิดโอกาสให้บุคลากรภายนอกเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของระบบและกลไกการพัฒนาคุณภาพการศึกษา
8. ส่งเสริมให้สาขาวิชาสร้างเครือข่ายประกันคุณภาพการศึกษากับหน่วยงานภายนอก

✍ โครงสร้างการบริหารงาน

บทที่ 2

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 หมวด 6 มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา มาตรา 47 ให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ ประกอบด้วย ระบบการประกันคุณภาพภายใน และตามที่กำหนดในกฎกระทรวง มาตรา 48 ให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและให้ถือว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา ที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยให้จัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อหน่วยงานต้นสังกัด หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและเปิดเผยต่อสาธารณชน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาและเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก

ภารกิจหลักที่สถาบันอุดมศึกษาจะต้องปฏิบัติมี 4 ประการคือ การจัดการเรียนการสอน การวิจัย การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม การดำเนินการตามภารกิจทั้ง 4 ประการดังกล่าวมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศทั้งระยะสั้นและระยะยาว ประกอบกับมีปัจจัยภายนอกและภายในหลายประการที่ทำให้การประกันคุณภาพการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องเร่งดำเนินการ ปัจจัยดังกล่าวประกอบด้วยรายละเอียดต่อไปนี้

1. คุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาและบัณฑิตมีแนวโน้มที่จะมีความแตกต่างกันมากขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดผลเสียแก่ประเทศโดยรวมในระยะยาว
2. มีการแข่งขันกันในเรื่องคุณภาพของการจัดการศึกษา และคุณภาพของบัณฑิตในวงการอุดมศึกษาทั้งภายในประเทศและนอกประเทศมากขึ้น
3. สถาบันอุดมศึกษาที่มีความจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาองค์ความรู้ให้เป็นสากล เพื่อให้ได้รับการยอมรับจากนานาชาติมากขึ้น
4. สถาบันอุดมศึกษาที่มีความจำเป็นที่จะต้องสร้างความมั่นใจให้แก่สังคมว่าสามารถผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ
5. สถาบันอุดมศึกษาจะต้องให้ข้อมูลสาธารณะที่เป็นประโยชน์ต่อนักศึกษา ผู้จ้างงาน ผู้ปกครอง รัฐบาล และประชาชนทั่วไป
6. สังคมต้องการระบบอุดมศึกษาที่มีความโปร่งใส และความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้
7. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายใน รวมถึงได้มีสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาทำหน้าที่ประเมินคุณภาพภายนอก โดยการประเมินผลการจัดการศึกษาของสถานศึกษา
8. คณะรัฐมนตรีในการประชุมเมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2547 ได้ให้ความเห็นชอบมาตรฐานการศึกษาของชาติที่เสนอโดยสภาการศึกษา และให้หน่วยงานด้านการศึกษาทุกระดับนำไปเป็นแนวทางปฏิบัติในการจัดการศึกษา
9. คณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ประกาศใช้มาตรฐานการอุดมศึกษา เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2549 เพื่อเป็นกลไกกำกับมาตรฐานระดับกระทรวง ระดับคณะกรรมการการอุดมศึกษา และระดับหน่วยงาน โดยทุกหน่วยงานระดับอุดมศึกษาจะได้ใช้เป็นกรอบการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา

ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาและสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจึงได้พัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายในขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์คือ

1. เพื่อตรวจสอบและประเมินการดำเนินงานของคณะ ในภาพรวมตามระบบคุณภาพและกลไกที่สถาบันนั้นๆ กำหนดขึ้น โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ในทุกองค์ประกอบคุณภาพว่าเป็นไปตามเกณฑ์และได้มาตรฐาน
2. เพื่อให้คณะทราบสถานภาพของตนเอง อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางในการพัฒนาคุณภาพไปสู่เป้าหมาย (targets) และเป้าประสงค์ (goals) ที่ตั้งไว้และเป็นสากล
3. เพื่อให้คณะทราบจุดแข็ง จุดที่ควรปรับปรุง ตลอดจนได้รับข้อเสนอแนะในการพัฒนาการดำเนินงาน เพื่อเสริมจุด และพัฒนาจุดที่ควรปรับปรุงของสถาบันอย่างต่อเนื่อง
4. เพื่อให้ข้อมูลสาธารณะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทำให้มั่นใจว่าสถาบันอุดมศึกษาสามารถสร้างผลผลิตทางการศึกษาที่มีคุณภาพ
5. เพื่อให้หน่วยงานต้นสังกัดของสถาบันอุดมศึกษามีข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการส่งเสริมสนับสนุนการจัดการอุดมศึกษาในแนวทางที่เหมาะสม

ประสิทธิผลของการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

เพื่อให้การดำเนินการเรื่องการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของสถาบันอุดมศึกษาบรรลุผลสำเร็จ และเกิดประสิทธิผล สถาบันอุดมศึกษาพึงพิจารณาปัจจัยที่ส่งต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อใช้เป็นสารสนเทศในการตัดสินใจดำเนินการปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาให้การดำเนินงานประกันคุณภาพเกิดประสิทธิผลสูงสุด

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. เกิดการพัฒนาคุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาอย่างต่อเนื่องเข้าสู่ระดับมาตรฐานสากล และมีความเป็นเลิศทางวิชาการตามจุดเน้นและอัตลักษณ์ของสถาบันอุดมศึกษา
2. การใช้ทรัพยากรในการบริหารจัดการของสถาบันอุดมศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
3. การบริหารจัดการสถาบันอุดมศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ อันจะทำให้การผลิตบัณฑิตทุกระดับ การสร้างผลงานวิจัย และการให้บริการวิชาการ เกิดประโยชน์สูงสุดและตรงกับความต้องการของสังคมและประเทศ
4. นักศึกษา ผู้ปกครอง ผู้จ้างงานและสาธารณชนมีข้อมูลสำหรับการตัดสินใจที่ถูกต้องและเป็นระบบ
5. สถาบันอุดมศึกษา หน่วยงานบริหารการศึกษาและรัฐบาล มีข้อมูลที่ถูกต้องและเป็นระบบในการกำหนดนโยบาย วางแผนและบริหารจัดการการศึกษา

ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินตามองค์ประกอบคุณภาพตัวบ่งชี้ที่ใช้ในการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน

มหาวิทยาลัยได้กำหนดให้หน่วยงานที่มีการเรียนการสอน ใช้อองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ที่ผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบ และตัวบ่งชี้ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และมาตรฐานและตัวบ่งชี้ของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) รวมทั้งสิ้น 4 องค์ประกอบ 23 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

องค์ประกอบคุณภาพด้านการบริหารจัดการ จำนวน 5 ตัวบ่งชี้

- ตัวบ่งชี้ที่ 1 ร้อยละของกิจกรรม/โครงการของสาขาวิชาที่บรรลุเป้าหมายตามตัวบ่งชี้ของโครงการในแผนปฏิบัติการประจำปีของคณะ
- ตัวบ่งชี้ที่ 2 สารสนเทศเพื่อการบริหารและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร
- ตัวบ่งชี้ที่ 3 ร้อยละการเบิกจ่ายงบประมาณของสาขาวิชาตามแผนปฏิบัติการประจำปีของคณะ
- ตัวบ่งชี้ที่ 4 ระดับความสำเร็จของการส่งเสริมการประกันคุณภาพภายใน
- ตัวบ่งชี้ที่ 5 ผลการประเมินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ

องค์ประกอบคุณภาพด้านคุณภาพบัณฑิต จำนวน 12 ตัวบ่งชี้

- ตัวบ่งชี้ที่ 6 การพัฒนาและบริหารหลักสูตร
- ตัวบ่งชี้ที่ 7 การพัฒนาคณาจารย์
- ตัวบ่งชี้ที่ 8 การจัดการเรียนการสอน
- ตัวบ่งชี้ที่ 9 การพัฒนาสัมฤทธิ์ผลการเรียนตามคุณลักษณะของบัณฑิต
- ตัวบ่งชี้ที่ 10 ระดับความสำเร็จของการเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมที่จัดให้กับนักศึกษา
- ตัวบ่งชี้ที่ 11 ร้อยละของบัณฑิตที่เข้ามากรอกข้อมูลภาวะของการมีงานทำ
- ตัวบ่งชี้ที่ 12 บัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี
- ตัวบ่งชี้ที่ 13 คุณภาพของบัณฑิตปริญญาตรี โท และเอก ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ
- ตัวบ่งชี้ที่ 14 ผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่
- ตัวบ่งชี้ที่ 15 กลไกการให้คำปรึกษาและบริการด้านข้อมูลข่าวสาร
- ตัวบ่งชี้ที่ 16 กลไกการส่งเสริมกิจกรรมนักศึกษา
- ตัวบ่งชี้ที่ 17 กลไกการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

องค์ประกอบคุณภาพด้านงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ จำนวน 4 ตัวบ่งชี้

- ตัวบ่งชี้ที่ 18 การบูรณาการกระบวนการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์กับการจัดการเรียนการสอน
- ตัวบ่งชี้ที่ 19 เงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ต่อจำนวนอาจารย์ประจำหรือ
- ตัวบ่งชี้ที่ 20 งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่
- ตัวบ่งชี้ที่ 21 งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์

องค์ประกอบคุณภาพด้านการบริการวิชาการ จำนวน 2 ตัวบ่งชี้

ตัวบ่งชี้ที่ 22 กลไกการบริการทางวิชาการแก่สังคม

ตัวบ่งชี้ที่ 23 ผลการนำความรู้และประสบการณ์จากการให้บริการวิชาการใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนและ/หรือการวิจัย

การกำหนดเกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การประเมินตัวบ่งชี้เป็น 5 ระดับ มีคะแนนตั้งแต่ 1 ถึง 5 โดยมีความหมายของคะแนน ดังนี้
 คะแนน 0.00 – 1.50 หมายถึง การดำเนินงานต้องปรับปรุงเร่งด่วน
 คะแนน 1.51 – 2.50 หมายถึง การดำเนินงานต้องปรับปรุง
 คะแนน 2.51 – 3.50 หมายถึง การดำเนินงานระดับพอใช้
 คะแนน 3.50 – 4.50 หมายถึง การดำเนินงานระดับดี
 คะแนน 4.51 – 5.00 หมายถึง การดำเนินงานระดับดีมาก
 กรณีที่ไม่ดำเนินการใด ๆ หรือดำเนินการไม่ครบที่จะได้ 1 คะแนน ให้ได้ 0 คะแนน

✍ นิยามศัพท์เฉพาะ

ระบบ ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ ปัจจัยนำเข้า กระบวนการและผลผลิต

ในที่นี้จะเน้น “กระบวนการ” ซึ่งหมายถึง ขั้นตอนการปฏิบัติงานที่มีการกำหนดอย่างชัดเจนว่าจะต้องทำอะไรบ้างเพื่อให้ได้ผลออกมาตามที่ต้องการ ขั้นตอนการปฏิบัติงานจะต้องปรากฏให้ทราบโดยทั่วกัน ไม่ว่าจะในรูปแบบของเอกสารหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรืออื่นๆ

กลไก หมายถึง สิ่งที่ทำให้ระบบมีการขับเคลื่อนหรือดำเนินอยู่ได้โดยมีการจัดสรรทรัพยากร มีการจัดองค์กร หน่วยงาน หรือกลุ่มบุคคลเป็นผู้ดำเนินการ

กรรมการวิชาการ หมายถึง กรรมการร่างหลักสูตร กรรมการประเมินหลักสูตร กรรมการประเมินผลงานทางวิชาการ หรืออยู่ในกองบรรณาธิการของวารสารวิชาการต่างๆ กรรมการการประชุมวิชาการที่มีลักษณะการจัดเป็นประจำระดับชาติ/นานาชาติ กรรมการประจำของหน่วยงานภาครัฐ รวมทั้งการเป็นกรรมการวิทยานิพนธ์ ภายนอกมหาวิทยาลัย เป็นต้น

กรรมการวิชาชีพ หมายถึง การเป็นกรรมการของสมาคมวิชาชีพต่างๆ ที่ปรึกษาระดับสูงของประเทศที่ได้รับเลือก หรือได้รับมอบหมายให้ร่วมเป็นคณะทำงานหรือคณะดำเนินการเพื่อพัฒนางานวิชาการหรือวิชาชีพ ภายนอกมหาวิทยาลัยในระดับชาติหรือนานาชาติ

กระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ หมายถึง การจัดการศึกษาที่ถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด เป็นกระบวนการจัดการศึกษาที่ต้องเน้นให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้และพัฒนาความรู้ได้ด้วยตนเอง หรือรวมทั้งมีการฝึกและปฏิบัติในสภาพจริงของการทำงาน มีการเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนกับสังคมและการประยุกต์ใช้ มีการจัดกิจกรรมและกระบวนการให้ผู้เรียนได้คิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินและสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ในระดับการอุดมศึกษาตามแนวทางเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งมุ่งพัฒนาความรู้ และทักษะทางวิชาชีพ ทักษะชีวิตและทักษะสังคม มีปรากฏในวงการศึกษาไทยหลายรูปแบบ ดังนี้

1) การเรียนรู้จากกรณีปัญหา (Problem-based Learning : PBL)

เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนควบคุมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนคิดและดำเนินการเรียนรู้ กำหนดวัตถุประสงค์ และเลือกแหล่งเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำ เป็นการส่งเสริมให้เกิดการแก้ปัญหา มากกว่าการจำเนื้อหาข้อเท็จจริง เป็นการส่งเสริมการทำงานเป็นกลุ่มและพัฒนาทักษะทางสังคม ซึ่งวิธีการนี้จะทำได้ดีในการจัดการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา เพราะผู้เรียนมีระดับความสามารถทางการคิดและการดำเนินการด้วยตนเองได้ดี

เงื่อนไขที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ ประกอบด้วย ความรู้เดิมของผู้เรียน ทำให้เกิดความเข้าใจข้อมูลใหม่ได้ การจัดสถานการณ์ที่เหมือนจริง ส่งเสริมการแสดงออกและการนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ การให้โอกาสผู้เรียนได้ไตร่ตรองข้อมูลอย่างลึกซึ้ง ทำให้ผู้เรียนตอบคำถาม จดบันทึก สอนเพื่อน สรุป วิพากษ์วิจารณ์สมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ได้ดี

2) การเรียนรู้เป็นรายบุคคล (Individual Study)

เนื่องจากผู้เรียนแต่ละบุคคลมีความสามารถในการเรียนรู้ และความสนใจในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องมีความหลากหลายวิธี เพื่อช่วยให้การจัดการเรียนในกลุ่มใหญ่สามารถตอบสนองผู้เรียนแต่ละคนที่แตกต่างกันได้ด้วย อาทิ

เทคนิคการใช้ Concept Mapping ที่มีหลักการใช้ตรวจสอบความคิดของผู้เรียนว่าคิดอะไร เข้าใจสิ่งที่ยื่นอย่างไร แล้วแสดงออกมาเป็นกราฟฟิก

เทคนิค Learning Contracts คือ สัญญาที่ผู้เรียนกับผู้สอนร่วมกันกำหนดเพื่อใช้เป็นหลักยึดในการเรียนว่าจะเรียนอะไร อย่างไร เวลาใด ใช้เกณฑ์อะไรประเมิน

เทคนิค Know-Want-Learned ใช้เชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ ผสมผสานกับการใช้ Mapping ความรู้เดิม เทคนิคการรายงานหน้าชั้นที่ให้ผู้เรียนไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองมานำเสนอหน้าชั้น ซึ่งอาจมีกิจกรรมทดสอบผู้ฟังด้วย

เทคนิคกระบวนการกลุ่ม (Group Process) เป็นการเรียนที่ทำให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกัน แลกเปลี่ยนความรู้ความคิดซึ่งกันและกัน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายเดียวกัน เพื่อแก้ปัญหาให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์

3) การเรียนรู้แบบสรคณิยม (Constructivism)

การเรียนรู้แบบสรคณิยมมีความเชื่อพื้นฐานว่า “ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้โดยการอาศัยประสบการณ์แห่งชีวิตที่ได้รับเพื่อค้นหาความจริง โดยมีรากฐานจากทฤษฎีจิตวิทยาและปรัชญาการศึกษาที่หลากหลาย ซึ่งนักทฤษฎีสรคณิยมได้ประยุกต์ทฤษฎีจิตวิทยาและปรัชญาการศึกษาดังกล่าวในรูปแบบและมุมมองใหม่ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่คือ

3.1 กลุ่มที่เน้นกระบวนการรู้คิดในตัวบุคคล (radical constructivism or personal constructivism or cognitive oriented constructivist theories) เป็นกลุ่มที่เน้นการเรียนรู้ของมนุษย์เป็นรายบุคคล โดยมีความเชื่อว่ามนุษย์แต่ละคนรู้วิธีเรียนและรู้วิธีคิด เพื่อสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

3.2 กลุ่มที่เน้นการสร้างความรู้โดยอาศัยปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (social constructivism or socially oriented constructivist theories) เป็นกลุ่มที่เห็นว่า ความรู้ คือ ผลผลิตทางสังคม โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นสองประการคือ 1) ความรู้ต้องสัมพันธ์กับชุมชน 2) ปัจจัยทางวัฒนธรรม สังคม และประวัติศาสตร์มีผลต่อการเรียนรู้ ดังนั้น ครูจึงมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้

4) การเรียนรู้จากการสอนแบบ เอส ไอ พี

การสอนแบบ เอส ไอ พี เป็นรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นเพื่อฝึกทักษะทางการสอนให้กับผู้เรียนระดับอุดมศึกษา สาขาวิชาการศึกษาให้มีความรู้ความเข้าใจ และความสามารถเกี่ยวกับการสอน โดยผลที่เกิดกับผู้เรียนมีผลทางตรงคือ การมีทักษะการสอน การมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการสอน และผลทางอ้อมคือการสร้างความรู้ด้วยตนเอง ความร่วมมือในการเรียนรู้ และความพึงพอใจในการเรียนรู้

วิธีการที่ใช้ในการสอนคือ การทดลองฝึกปฏิบัติจริงอย่างเข้มข้น ต่อเนื่องและเป็นระบบ โดยการสอนแบบจุลภาค มีทำให้ผู้เรียนทุกคนมีบทบาทในการฝึกทดลองตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุดการฝึก ขั้นตอนการสอนคือ ขั้นความรู้ความเข้าใจ ขั้นสำรวจ วิเคราะห์และออกแบบการฝึกทักษะ ขั้นฝึกทักษะ ขั้นประเมินผล โครงสร้างทางสังคมของรูปแบบการสอนอยู่ในระดับปานกลางถึงต่ำ ในขณะที่ผู้เรียนฝึกทดลองทักษะการสอนนั้น ผู้สอนต้องให้การช่วยเหลือสนับสนุนอย่างใกล้ชิด สิ่งที่จะทำให้การฝึกเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลคือ ความพร้อมของระบบสนับสนุน ได้แก่ ห้องปฏิบัติการสอน ห้องสื่อเอกสารหลักสูตรและการสอน และเครื่องมือสื่อดิจิทัลอุปกรณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

5) การเรียนรู้แบบแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง (Self-Study)

การเรียนรู้แบบแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง เป็นการให้ผู้เรียนศึกษาและแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง เช่น การจัดการเรียนการสอนแบบสืบค้น (Inquiry Instruction) การเรียนแบบค้นพบ (Discovery Learning) การเรียนแบบแก้ปัญหา (Problem Solving) การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Experiential Learning) ซึ่งการเรียนการสอนแบบแสวงหาความรู้ด้วยตนเองนี้ใช้ในการเรียนรู้ทั้งเป็นรายบุคคลและกระบวนการกลุ่ม

6) การเรียนรู้จากการทำงาน (Work-based Learning)

การเรียนรู้จากการทำงานเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมผู้เรียนให้เกิดพัฒนาการทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้เนื้อหาสาระ การฝึกปฏิบัติจริง ฝึกฝนทักษะทางสังคม ทักษะชีวิต ทักษะวิชาชีพ การพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง โดยมหาวิทยาลัยมีกร่วมมือกับแหล่งงานในชุมชนรับผิดชอบจัดการเรียนการสอนร่วมกัน ตั้งแต่การกำหนดวัตถุประสงค์ การกำหนดเนื้อหากิจกรรม และวิธีการประเมิน

7) การเรียนรู้ที่เน้นการวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ (Research-based Learning)

การเรียนรู้ที่เน้นการวิจัยถือได้ว่าเป็นหัวใจของการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา เพราะเป็นการเรียนที่เน้นการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนโดยตรง เป็นการพัฒนาระบบการแสวงหาความรู้ และการทดสอบความสามารถทางการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน โดยรูปแบบการเรียนการสอนอาจแบ่งได้เป็น 4 ลักษณะใหญ่ๆ ได้แก่ การสอนโดยใช้วิธีวิจัยเป็นวิธีสอน การสอนโดยผู้เรียนร่วมทำโครงการวิจัยกับอาจารย์หรือเป็นผู้ช่วยโครงการวิจัยของอาจารย์ การสอนโดยผู้เรียนศึกษางานวิจัยของอาจารย์และของนักวิจัยชั้นนำในศาสตร์ที่ศึกษา และการสอนโดยใช้ผลการวิจัยประกอบการสอน

8) การเรียนรู้ที่ใช้วิธีสร้างผลงานจากการตกผลึกทางปัญญา (Crystal-based Approach)

การจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีสร้างผลงานจากการตกผลึกทางปัญญา เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้สร้างสรรค์ความรู้ ความคิดด้วยตนเองด้วยการรวบรวม ทำความเข้าใจ สรุป วิเคราะห์ และสังเคราะห์จากการศึกษาด้วยตนเอง เหมาะสำหรับการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา เพราะผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่มีประสบการณ์เกี่ยวกับศาสตร์ที่ศึกษามาในระดับหนึ่งแล้ว

วิธีการเรียนรู้เริ่มจากการทำความเข้าใจกับผู้เรียนให้เข้าใจวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ตามแนวนั้น จากนั้น ทำความเข้าใจในเนื้อหาและประเด็นหลักๆ ของรายวิชา มอบหมายให้ผู้เรียนไปศึกษาวิเคราะห์เอกสารแนวคิดตามประเด็นที่กำหนด แล้วให้ผู้เรียนพัฒนาแนวคิดในประเด็นต่างๆ แยกทีละประเด็นโดยให้ผู้เรียนเขียนประเด็นเหล่านั้นเป็นผลงานในลักษณะที่เป็นแนวคิดของตนเองที่ผ่านการกลั่นกรอง วิเคราะห์เจาะลึกจนตกผลึกทางความคิดเป็นของตนเอง จากนั้นจึงนำเสนอให้กลุ่มเพื่อนได้ช่วยวิเคราะห์ วิพากษ์อีกครั้งหนึ่ง

การให้บริการวิชาการ หมายถึง การที่มหาวิทยาลัยอยู่ในฐานะที่เป็นที่พึ่งของชุมชนหรือเป็นแหล่งอ้างอิงทางวิชาการ ทำหน้าที่ใดๆ ที่มีผลต่อการพัฒนาขึ้นของชุมชนในด้านวิชาการหรือการพัฒนาความรู้ ตลอดจนความเข้มแข็งของชุมชน ประเทศชาติและนานาชาติ รวมถึงการบริการวิชาการที่มีค่าตอบแทน และบริการวิชาการแบบให้เปล่า

โครงการบริการวิชาการที่มีผลต่อการพัฒนาและเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน หมายถึง โครงการบริการวิชาการที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้นหรือดำเนินการขึ้นแล้วมีผลก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นแก่ชุมชนในด้านต่างๆ และทำให้ชุมชนสามารถพึ่งตนเองได้ตามศักยภาพของตน เช่น การให้ความรู้เกี่ยวกับโครงการตามพระราชดำริ การอบรมเพื่อพัฒนาความสามารถของชุมชนในด้านการเกษตร ฯลฯ

ลักษณะการบริการวิชาการ มีดังนี้

- บริการวิเคราะห์ ทดสอบ ตรวจสอบและตรวจซ่อม
- บริการเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ทางการศึกษา
- บริการจัดฝึกอบรม สัมมนา และประชุมเชิงปฏิบัติการแบบเก็บค่าลงทะเบียน
- บริการจัดฝึกอบรม สัมมนา และประชุมเชิงปฏิบัติการแบบให้เปล่า
- บริการจัดฝึกอบรม สัมมนา และประชุมเชิงปฏิบัติการในลักษณะการว่าจ้าง
- บริการเกี่ยวกับสุขภาพที่นอกเหนือจากหน้าที่ความรับผิดชอบโดยตรงของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- บริการศึกษา วิจัย สำรวจ การวางแผน การจัดการ
- บริการศึกษาความเหมาะสมของโครงการการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม
- บริการวางระบบ ออกแบบ สร้าง ประดิษฐ์ และผลิต
- บริการอื่นๆ ทั้งนี้ไม่นับรวมการเป็นวิทยากรที่ไม่ได้อยู่ในแผนของมหาวิทยาลัย

โครงการ/กิจกรรมศิลปะและวัฒนธรรม หมายถึง

1. โครงการ/กิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจและความภาคภูมิใจในวิถีชีวิต และภูมิปัญญาไทย กิจกรรมที่มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศทางวัฒนธรรม ซึ่งจะนำไปสู่การเกิดความเข้าใจและภาคภูมิใจในวิถีชีวิตและภูมิปัญญาไทย ซึ่งเกี่ยวข้องกับปัจจัย 4 ในการดำรงชีวิต คือ อาหารพื้นบ้าน ยารักษาโรค และการรักษาโรคแบบพื้นบ้าน เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มตลอดจนเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน บ้านเรือนหรือการตกแต่งอาคารสถานที่โดยเน้นวัฒนธรรมไทยหรือวัฒนธรรมท้องถิ่น อาจเป็นกิจกรรม/โครงการที่หน่วยงานจัดขึ้นเองโดยตรง เช่น การจัดงานหรือนิทรรศการทางวัฒนธรรม กิจกรรมการประกวดที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมหรือวิถีชีวิต เช่น การประกวดนกเขาชวา นกกรงหัวจุก การประกวดทำอาหารไทย เป็นต้น หรือกิจกรรมที่หน่วยงานจัดสอดแทรกเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมหลักอื่นๆ เช่น การจัดเลี้ยงอาหารพื้นบ้านในงานสัมมนาในระดับต่างๆ หรือการณรงค์ให้บุคลากรและนักศึกษาแต่งกายชุดพื้นบ้าน การนำผ้าพื้นบ้านมาตัดเป็นเสื้อ 5 ส หรือแบบฟอร์มประจำหน่วยงาน เป็นต้น ตลอดจนการสนับสนุนให้มีกลุ่มหรือชมรมผู้สนใจกิจกรรมทางวัฒนธรรมด้านต่างๆ ขึ้นในหน่วยงาน เช่น กลุ่มดนตรีไทย กลุ่มวรรณกรรม เป็นต้น

โครงการ/กิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจและภาคภูมิใจในขนบธรรมเนียมประเพณีไทยทั้งของท้องถิ่นและของชาติ

ขนบธรรมเนียมประเพณี หมายถึง แบบแผนการประพฤติปฏิบัติในโอกาสหรือเทศกาลต่างๆ ที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษของชุมชนท้องถิ่น ภายใต้ความเข้าใจที่ถูกต้องถึงศรัทธา ความเชื่อและค่านิยม เพื่อให้สามารถนำมาปฏิบัติอย่างเหมาะสมกับยุคสมัย ตัวอย่างกิจกรรมได้แก่ วันไหว้ครู วันลอยกระทง วันสงกรานต์ วันทำบุญเดือนสิบ การทำบุญวันว่าง เป็นต้น

2. โครงการ/กิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจและศรัทธาในคณะทางศาสนา โดยให้นับได้ทุกศาสนาที่มุ่งเน้นเป้าหมายเพื่อก่อให้เกิดสันติสุขในปัจเจกบุคคลและสังคมโลก ตัวอย่างกิจกรรมได้แก่ กิจกรรมการสวดมนต์และการตักบาตร การปฏิบัติธรรมในวันสำคัญทางศาสนาต่างๆ เช่น งานหล่อเทียนพรรษา การทอดกฐิน การทอดผ้าป่า วันคริสต์มาส วันฮารีรายอ การส่งเสริมการปฏิบัติศาสนกิจตลอดจนการสร้างบรรยากาศที่สนับสนุนการปฏิบัติศาสนกิจ เช่น ห้องละหมาด ห้องฝึกสมาธิ เป็นต้น

3. โครงการ/กิจกรรมที่ก่อให้เกิดระบบคุณค่าหรือค่านิยมที่นับถือความดีงามและคุณธรรมจริยธรรมในยุคปัจจุบัน ซึ่งต้องคำนึงถึงบริบทและเงื่อนไขต่างๆ ที่เรื่องนั้นตั้งอยู่ในยุคปัจจุบัน ดังนั้น จึงควรส่งเสริมให้มีการทำกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ ซึ่งอยู่นอกขอบเขต รูปแบบงานในเรื่องวิถีชีวิตของไทยหรือประเพณีไทย หรือที่เกี่ยวข้องกับคณะทางศาสนา ซึ่งนอกจากจะเป็นการส่งเสริมให้เกิดการสร้างสรรคให้เกิดกิจกรรมหลากหลายรูปแบบแล้ว ยังช่วยสร้างกิจกรรมเพื่อการดึงดูดให้เยาวชนไทยเกิดความตระหนักในเรื่องระบบคุณค่าและคุณธรรมจริยธรรมมากขึ้น ตัวอย่างกิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมค่ายพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม ค่ายพัฒนาทักษะชีวิต การเข้าค่าย/กิจกรรมพัฒนาจิต เป็นต้น ซึ่งอาจจัดสำหรับกลุ่มเป้าหมายต่างๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา เยาวชน บุคลากร สมาชิกในชุมชน เป็นต้น

4. โครงการ/กิจกรรมการแสดงศิลปวัฒนธรรมไทย เช่น ดนตรีไทยและพื้นบ้าน ศิลปะการแสดงของไทยและพื้นบ้าน ประดิษฐ์ศิลป์ไทยและพื้นบ้าน งานหัตถกรรมกีฬาและการละเล่นพื้นบ้านต่างๆ อาจเป็นโครงการ/กิจกรรมทั้งในส่วนที่จัดขึ้นเองโดยตรงหรือการให้บริการการแสดงแก่หน่วยงานต่างๆ หรือการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ได้แก่ การแสดงนาฏศิลป์ดนตรีไทย การแสดงโนรา การแสดงหนังตะลุง และการละเล่นพื้นบ้านต่างๆ เช่น ตะกร้อไทย สะบ้า หมากขุม เป็นต้น หรือการนำกลุ่มนักศึกษา/บุคลากร ไปร่วมกิจกรรมดังกล่าวที่หน่วยงานอื่นจัดขึ้น เพื่อสร้างโอกาสในการมีส่วนร่วมทางศิลปะและวัฒนธรรมขึ้น เป็นต้น

5. การแสดงศิลปวัฒนธรรมสากลและของชาติอื่นๆ อันเป็นการแสดงถึงความเข้าใจวัฒนธรรมของชาติต่างๆ ซึ่งมีความสำคัญต่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ดังนั้น การจัดให้นักศึกษา เยาวชน ประชาชน มีประสบการณ์และการเรียนรู้วัฒนธรรมนานาชาติผ่านกิจกรรมรูปแบบต่างๆ นั้น มีความสำคัญต่อการดำรงอยู่อย่างมีความเข้าใจที่ชัดเจนต่อวัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมของชาติอื่นๆ อันเป็นวัฒนธรรมโดยรวมของโลก

ศิลปวัฒนธรรมสากลและชีวิตวัฒนธรรมของประเทศต่างๆ ที่สื่อออกมาในรูปแบบต่างๆ เช่น ดนตรี ศิลปะการแสดง ประดิษฐ์ศิลป์ งานหัตถกรรม ศิลปกรรมต่างๆ ที่อาจจะสื่อสารออกมาในรูปแบบของการแสดง ภาพยนตร์ ภาพถ่าย ภาพเขียน นิทรรศการวัฒนธรรมต่างๆ ซึ่งอาจเป็นกิจกรรมที่หน่วยงานจัดขึ้นโดยตรงหรือการให้บริการแก่หน่วยงานอื่นๆ หรือการเข้าร่วมชมกิจกรรมต่างๆ ได้แก่ การแสดงดนตรีสากลและดนตรีประจำชนชาติต่างๆ การแสดงจินตลีลาประกอบเพลง การประกวดดนตรีสากล การจัดการแสดงผลงานสร้างสรรค์ทางด้านศิลปกรรมประเภทต่างๆ เช่น นิทรรศการศิลปกรรม ประติมากรรม เป็นต้น

งานวิจัย หมายถึง กระบวนการค้นหาคำตอบของปัญหา หรือการแสวงหาความรู้ใหม่ ตลอดจนถึงการประดิษฐ์คิดค้นที่ผ่านกระบวนการศึกษา ค้นคว้าหรือทดลอง วิเคราะห์และตีความข้อมูล ตลอดจนสรุปผลอย่างเป็นระบบ

งานสร้างสรรค์ หมายถึง ผลงานวิชาการ (ไม่จำเป็นต้องเป็นงานวิจัย) ที่มีการศึกษาค้นคว้าที่แสดงออกทางศิลปะหรือดนตรีอันเป็นที่ยอมรับระดับชาติและระดับนานาชาติ หรืองานที่ได้รับการจดสิทธิบัตรเป็นการแสดงความก้าวหน้าทางวิชาการเสริมสร้างองค์ความรู้หรือวิธีการที่เป็นประโยชน์ต่อสาขาวิชา หรือแสดงความเป็นต้นแบบต้นความคิดของผลงาน หรือแสดงความสามารถในการบุกเบิกงานในสาขาวิชานั้น รวมทั้ง สิ่งประดิษฐ์หรืองานสร้างสรรค์ทางด้านศิลปกรรมและจิตรกรรม

การตีพิมพ์งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในระดับชาติ หรือนานาชาติ หมายถึง การที่บทความทางวิชาการหรืองานสร้างสรรค์ จากงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์ประจำของอาจารย์ประจำและ/หรือนักวิจัยประจำในมหาวิทยาลัย ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ ที่มีผู้ประเมินอิสระหรือพิชญพิจารณา (Peer Review) ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่ไม่ได้สอนหรือปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยของผู้ส่งบทความ ทำหน้าที่พิจารณาตีพิมพ์ ประเมินบทความก่อนได้รับการตีพิมพ์

การเผยแพร่งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในระดับชาติ หรือนานาชาติ หมายถึง การที่บทความทางวิชาการหรืองานสร้างสรรค์ จากงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์ประจำและ/หรือนักวิจัยประจำในมหาวิทยาลัย

ได้รับการเผยแพร่ที่เทียบเท่าวารสาร เช่น สิทธิบัตร อนุสิทธิบัตร รวมทั้งบทความงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่ได้รับการนำเสนอในการประชุม/สัมมนาวิชาการระดับชาติ หรือนานาชาติ โดยต้องเป็นบทความที่ได้รับการคัดเลือกตีพิมพ์รวมเล่มในรายงานสืบเนื่องจากการประชุม (Proceedings) ที่เป็นการตีพิมพ์บทความฉบับเต็ม (Full text)

วารสารวิชาการระดับชาติ ได้แก่ วารสารวิชาการที่อยู่ในฐานข้อมูลวารสารวิชาการที่เป็นที่ยอมรับในระดับชาติ ทั้งนี้ วารสารระดับชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูลระดับชาติจะสามารถนำมานับรวมได้ก็ต่อเมื่อ 1) วารสารนั้นมีผู้ประเมินอิสระหรือพิชญพิจารณา (Peer Review) 2) คณะบรรณาธิการฉบับนั้นเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับวารสาร และ 3) กองบรรณาธิการจะต้องมาจากมหาวิทยาลัยอื่นๆ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 25

วารสารวิชาการระดับนานาชาติ ได้แก่ วารสารวิชาการที่อยู่ในฐานข้อมูลวารสารวิชาการระดับสากลที่เป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ ทั้งนี้ วารสารระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูลสากลและสามารถนำมานับรวมได้ก็ต่อเมื่อวารสารนั้นมีคณะบรรณาธิการเป็นชาวต่างประเทศอย่างน้อย 1 คน และมีบทความวิจัยจากต่างประเทศลงตีพิมพ์อย่างน้อย 1 เรื่อง หรือ 1 บทความในแต่ละฉบับที่ตีพิมพ์

การนับวารสารวิชาการระดับชาติและระดับนานาชาติ สามารถนับรวมวารสารที่อยู่ในฐานข้อมูลซึ่งทางสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) หรือ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ให้การรับรองได้ด้วย

ฐานข้อมูลระดับชาติ หมายถึง ฐานข้อมูลที่ครอบคลุมสารสนเทศที่มีในประเทศไทย โดยอาจอยู่ในรูปแบบของบทความวารสาร หนังสือ สิ่งพิมพ์ของรัฐบาล ฯลฯ รายละเอียดของสารสนเทศ ครอบคลุมถึงรายการบรรณานุกรม สารสังเขปประกอบ หรืออาจมีเนื้อหาเต็มด้วย ทั้งนี้ สามารถสืบค้นข้อมูลการอ้างอิงในฐานข้อมูลระดับชาติ จากศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (Thai Journal Citation Index Centre; TCI) http://www.kmutt.ac.th/jif/public_html/tcidatabase.html

ฐานข้อมูลระดับนานาชาติ หมายถึง ฐานข้อมูลที่ครอบคลุมสารสนเทศจากนานาชาติ โดยอาจอยู่ในรูปแบบของบทความวารสาร หนังสือ สิ่งพิมพ์ของรัฐบาล ฯลฯ รายละเอียดของสารสนเทศ ครอบคลุมถึงรายการบรรณานุกรม สารสังเขป และเนื้อหาเต็ม

ตัวอย่างฐานข้อมูลระดับชาติ/นานาชาติ

- ฐานข้อมูลนานาชาติที่สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ให้การรับรอง โดยใช้ประกอบการพิจารณาให้ทุนปริญญาเอกกาญจนาภิเษก (<http://rgi.trf.or.th/thai/rgi44.asp>)
 1. สาขาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
 - 1.1 SciSearch <http://library.dialog.com/bluesheets/html/b10034.html>
 - 1.2 MEDLINE <http://medline.cos.com/>
 - 1.3 BIOSIS <http://www.biosis.org/>
 - 1.4 CA SEARCH <http://library.dialog.com/bluesheets/html/b10399.html>
 - 1.5 EiCOMPENDEX <http://www.ei.org/databases/compendex.html>
 - 1.6 INSPEC <http://www.theiet.org/publishing/inspec/>
 2. สาขาด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
 - 2.1 Social SciSearch <http://library.dialog.com/bluesheets/html/b10007.html>
 - 2.2 ERIC <http://www.eric.ed.gov/>
 - 2.3 PsycINFO <http://www.apa.org/psycinfo/>
 - 2.4 Sociological Abstracts <http://www.csa.com/factsheets/docioabs-ste-c.php>

2.5 Arts & Humanities Search <http://library.dialog.com/bluesheets/html/b10439.html>

2.6 Linguistics and Language Behavior Abstracts <http://www.csa.com/factsheets/llba-set-c.php>

3. วารสารที่ตีพิมพ์ในประเทศไทยและ สกว.ยอมรับ โดยบทความวิจัยนั้นต้องตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ

Journal of Medical Association of Thailand

Thai Journal of Surgery

Southeast Asian Journal of Tropical Medicine and Public Health

Asian Pacific Journal of Allergy and Immunology

Science Asia

Thai Journal of Agricultural Science

Manusya

Journal of Population and Social Studies

Mon-Khmer Studies: A Journal of Southeast Asian Linguistics and Language

● **ฐานข้อมูลมาตรฐานสากลอื่นๆ**

1. ISI <http://portal.isiknowledge.com/>
2. MathSciNet <http://www.ams.org/mathscinet>
3. ScienceDirect <http://www.sciencedirect.com/>
4. Agricola <http://agricola.net.usda.gov/>
5. Biosis <http://www.biosis.org/>
6. Scopus <http://www.info.scopus.com/>
7. Pubmed <http://www.pubmed.gov/>
8. Academic Search Premium <http://www.ebsco.com/home/> (select ebscohost and then academic search premium)
9. Infotrieve <http://www.infotrieve.com>
10. Wilsom <http://www.nova.edu/library/dils/lessons/wilsonweb/>

การนำงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์มาใช้ อันก่อให้เกิดประโยชน์อย่างชัดเจน หมายถึง การมีหลักฐานแสดงว่าได้มีการนำผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ไปใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์หรือข้อเสนอแนะที่ระบุไว้ในรายงานการวิจัยอย่างถูกต้อง และมีหลักฐานปรากฏชัดเจนถึงการนำไปใช้จนก่อให้เกิดประโยชน์ได้จริง ประเภทของการใช้ประโยชน์จากงานวิจัยและงานสร้างสรรค์มีดังนี้

1. การใช้ประโยชน์เชิงวิชาการ เช่น การใช้ประโยชน์ในการให้บริการวิชาการ (การสอน/บรรยาย/ฝึกอบรม) การใช้ประโยชน์ในการพัฒนาหลักสูตรแบบการจัดการเรียนการสอน การเขียนตำรา แบบเรียน การใช้ประโยชน์ในด้านการให้บริการ หรือ เป็นงานวิจัยเพื่อต่อยอดโครงการวิจัย เป็นต้น
2. การใช้ประโยชน์เชิงสาธารณะ เช่น งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่สร้างองค์ความรู้แก่สาธารณชนในเรื่องต่างๆ เช่น องค์ความรู้ในด้านศิลปวัฒนธรรม สาธารณสุข การบริหารจัดการสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) ประชาธิปไตยภาคประชาชน วิถีชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียง เป็นต้น คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นของประชาชนอันเป็นผลมาจากการนำข้อความรู้จากการวิจัยไปใช้ เป็นสิ่งที่สะท้อนถึงการนำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์

3. การใช้ประโยชน์ในเชิงนโยบายหรือระดับประเทศ เช่น งานวิจัยเชิงนโยบายไม่ว่าจะเป็นการนำผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นๆ ไปเป็นข้อมูลส่วนหนึ่งของการประกาศใช้กฎหมายหรือมาตรการต่างๆ โดยองค์กร หรือหน่วยงานภาครัฐและเอกชน

4. การใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ เช่น งานวิจัยและ/หรืองานสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาสิ่งประดิษฐ์ หรือผลิตภัณฑ์ ซึ่งก่อให้เกิดรายได้ตามมา

ตัวอย่างหลักฐานการนำมาใช้อันก่อให้เกิดประโยชน์อย่างชัดเจน

1. หลักฐานที่แสดงผลที่เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมจากการนำสิ่งประดิษฐ์ อันเป็นผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์มาใช้ตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย เช่น บันทึกรายการซึ่งแสดงระยะเวลาที่สามารถลดได้ในการปกปิดล็อกเมื่อนำเครื่องปกปิดล็อกซึ่งเป็นสิ่งประดิษฐ์จากการวิจัยไปใช้งาน เป็นต้น

2. หลักฐานที่แสดงผลที่เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมจากการนำงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน มาใช้ในการแก้ไขปัญหาการจัดการเรียนการสอนตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในงานวิจัย เช่น ผลจากการสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษา ผลจากการสัมภาษณ์อาจารย์ บันทึกผลการทดสอบวัดความรู้/ทักษะของนักศึกษาที่แสดงได้ว่านักศึกษามีพัฒนาการทางการเรียนดีขึ้น หรือมีพฤติกรรมระหว่างการเรียนดีขึ้น เป็นต้น

3. หลักฐานที่แสดงผลที่เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมจากการนำนโยบาย/กฎหมาย/มาตรการ ที่เป็นผลมาจากงานวิจัย นโยบายที่นำมาใช้ในองค์กร/คณะ/มหาวิทยาลัย เช่น มีจำนวนคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยที่ทำงานวิจัยด้านสหวิทยาการมากขึ้น หลังจากที่มีมหาวิทยาลัยได้กำหนดนโยบายที่จะเป็นผู้นำทางด้านการศึกษาสหวิทยาการภายในปีงบประมาณ พ.ศ. 25.... โดยนโยบายดังกล่าว เป็นผลจากการวิจัยนโยบายเพื่อกำหนดทิศทางการทำวิจัยของมหาวิทยาลัย

4. หลักฐานที่แสดงผลที่เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมจากการนำหลักสูตรการสอน/ทฤษฎีการสอน/โมเดลทฤษฎีประกอบกระบวนการเรียนการสอน/ตำราประกอบการสอน ฯลฯ ที่เป็นผลจากการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์มาใช้ตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย เช่น ผลจากการสังเกตพฤติกรรมนักศึกษา ผลจากการสัมภาษณ์อาจารย์ บันทึกผลการทดสอบวัดความรู้/ทักษะของนักศึกษาที่แสดงได้ว่านักศึกษามีพัฒนาการทางการเรียนดีขึ้น หรือมีพฤติกรรมระหว่างการเรียนดีขึ้น เป็นต้น

ลิขสิทธิ์ หมายถึง สิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะกระทำการใดๆ เกี่ยวกับงานที่ผู้สร้างสรรค์ได้ริเริ่มโดยการใช้สติปัญญา ความรู้ ความสามารถ และความวิริยะอุตสาหะของตนเองในการสร้างสรรค์ โดยไม่ลอกเลียนงานของผู้อื่น โดยงานที่สร้างสรรค์ต้องเป็นงานตามประเภทที่กฎหมายลิขสิทธิ์ให้คุ้มครอง โดยผู้สร้างสรรค์จะได้รับความคุ้มครองทันทีที่สร้างสรรค์โดยไม่ต้องจดทะเบียน พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 หมวด 1 มาตรา 6 ได้ให้ความคุ้มครองแก่งานสร้างสรรค์ 9 ประเภท ได้แก่

1. งานวรรณกรรม (หนังสือ จุลสาร สิ่งพิมพ์ คำปราศรัย โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ฯลฯ)
2. งานนาฏกรรม (ท่ารำ ท่าเต้น ฯลฯ)
3. งานศิลปกรรม (จิตรกรรม ประติมากรรม ภาพพิมพ์ ภาพถ่าย ศิลปประยุกต์ ฯลฯ)
4. งานดนตรีกรรม (ทำนอง ทำนองและเนื้อร้อง ฯลฯ)
5. งานสิ่งบันทึกเสียง (เทป ซีดี)
6. งานโสตทัศนวัสดุ (วีซีดี ดีวีดี ที่มีภาพหรือมีทั้งภาพและเสียง)
7. งานภาพยนตร์
8. งานแพร่เสียงแพร่ภาพ
9. งานอื่นใดในแผนกวรรณคดี วิทยาศาสตร์ หรือศิลปะ

การดำเนินการแจ้งข้อมูลลิขสิทธิ์ เพื่อขอหนังสือรับรองความเป็นเจ้าของงานลิขสิทธิ์โดยกรมทรัพย์สินทางปัญญา ให้อาจารย์ประจำหรือนักวิจัยประจำผู้สร้างสรรค์ผลงาน ยื่นขอหนังสือรับรองความเป็นเจ้าของงานลิขสิทธิ์

ได้ที่กรมทรัพย์สินทางปัญญา โดยให้ดาวน์โหลดแบบฟอร์มคำขอแจ้งข้อมูลลิขสิทธิ์ได้ที่

http://www.ipthailand.org/ipthailand/index.php?option=com_docman&task=cat_view&gid=777&Itemid=428 และสามารถดำเนินการยื่นคำขอแจ้งข้อมูลลิขสิทธิ์ได้โดยตรงที่กรมทรัพย์สินทางปัญญา โดยใช้เวลาในการดำเนินการประมาณ 2 สัปดาห์

ผลงานวิชาการ หมายถึง เอกสารทางวิชาการที่เป็นตำราหรือหนังสือตามที่กำหนดในประกาศ ก.พ.อ. เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ พ.ศ.2549 ดังนี้

- ตำรา หมายถึง เอกสารทางวิชาการที่เรียบเรียงอย่างเป็นระบบ อาจเขียนเพื่อตอบสนองเนื้อหาทั้งหมดของรายวิชาหรือเป็นส่วนหนึ่งของวิชาหรือหลักสูตรก็ได้ โดยมีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ความรู้ที่เกี่ยวข้อง และสะท้อนให้เห็นความสามารถในการถ่ายทอดวิชาในระดับอุดมศึกษา
- หนังสือ หมายถึง เอกสารทางวิชาการที่เขียนขึ้นเพื่อเผยแพร่ความรู้ไปสู่วิชาการ และ/หรือผู้อ่านทั่วไป โดยไม่จำเป็นต้องเป็นไปตามข้อกำหนดของหลักสูตรหรือต้องนำมาประกอบการเรียนการสอนในวิชาใดวิชาหนึ่ง ทั้งนี้ จะต้องเป็นเอกสารที่เรียบเรียงขึ้นอย่างมีเอกภาพ มีรากฐานทางวิชาการที่มั่นคง และให้ทัศนะของผู้เขียนที่สร้างเสริมปัญญาความคิด และสร้างความแข็งแกร่งทางวิชาการให้แก่สาขาวิชานั้นๆ และ/หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

การนับจำนวนผลงานวิชาการที่ได้รับรองคุณภาพ จะนับได้ต่อเมื่อผลงานวิชาการนั้นได้รับการพิจารณาให้ตีพิมพ์เผยแพร่ในรูปแบบหนังสือ หรือตำราทางวิชาการ ตามมาตรฐานของหลักเกณฑ์ และวิธีการพิจารณาตำแหน่งทางวิชาการตามประกาศของ ก.พ.อ. โดยสำนักพิมพ์ที่มีระบบการพิจารณาต้นฉบับการตีพิมพ์เพียงครั้งเดียวต่องานวิชาการ 1 เล่ม ไม่นับซ้ำกรณีได้รับการตีพิมพ์หลายครั้ง และไม่นับรวมงานวิชาการที่อยู่ในระหว่างกระบวนการตีพิมพ์

หน่วยงานที่เชื่อถือได้ในการรับรองคุณภาพทางวิชาการ หมายถึง หน่วยงานภาครัฐและเอกชนทั้งในประเทศและต่างประเทศที่มีอำนาจถูกต้องตามกฎหมาย และมีกระบวนการอย่างเป็นระบบและประกันคุณภาพในการพิจารณาคุณภาพผลงานวิชาการ โดยเป็นหน่วยงานที่จัดพิมพ์ผลงานทางวิชาการที่มีกระบวนการพิจารณาต้นฉบับจากคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิหรือพิชญ์พิจารณา (Peer Review) ที่เป็นที่ยอมรับว่ามีความรู้ความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องก่อนการตีพิมพ์ ทั้งนี้ การได้รับพิจารณาให้ตีพิมพ์ผลงานทางวิชาการผ่านสำนักพิมพ์หรือหน่วยงานจัดพิมพ์ที่เชื่อถือได้ จะเป็นเครื่องรับรองคุณภาพให้แก่งานวิชาการนั้น

การนำไปใช้ประโยชน์ระดับชาติ หมายถึง การนำไปใช้ประโยชน์นอกมหาวิทยาลัย โดยหน่วยงานราชการระดับกรมหรือเทียบเท่าขึ้นไป หรือรัฐวิสาหกิจ หรือองค์การมหาชน หรือองค์กรกลางระดับชาติทั้งภาครัฐและเอกชน เช่น สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สภาหอการค้าไทย

การนำไปใช้ประโยชน์ระดับชาติ ไม่ว่าผลงานจะเกิดขึ้นในปีใดก็ตาม หากนำมาใช้ประโยชน์ในปีนั้นสามารถนำมานับได้ แต่การนับจะไม่นับซ้ำกรณีนำไปใช้ประโยชน์อย่างเดียวกัน โดยหน่วยงานเดียวกัน

นักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า (Full Time Equivalent Student : FTES) หมายถึง นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนตามเกณฑ์จำนวนหน่วยกิตมาตรฐานของการลงทะเบียนคือ

สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี : ลงทะเบียน 36 หน่วยกิตต่อปีการศึกษา (18 หน่วยกิตต่อภาคการศึกษา)

ขั้นตอนการคำนวณค่า FTES มีดังนี้

1. คำนวณค่าหน่วยกิตนักศึกษา (Student Credit Hours : SCH) ซึ่งก็คือผลรวมของผลคูณระหว่างจำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียน กับจำนวนหน่วยกิตแต่ละรายวิชาที่เปิดสอนทุกรายวิชาตลอดปีการศึกษา รวบรวมหลังจากนักศึกษาลงทะเบียนแล้วเสร็จ (หมัดกำหนดเวลาการเพิ่ม-ถอน) โดยมีสูตรการคำนวณ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{SCH} &= \sum n_i c_i \\ n_i &= \text{จำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนในวิชาที่ } i \\ c_i &= \text{จำนวนหน่วยของวิชาที่ } i \end{aligned}$$

2. คำนวณค่า FTES โดยใช้สูตร ดังนี้

$$\text{FTES} = \frac{\text{SCH}}{\text{จำนวนหน่วยกิตต่อปีการศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐานการลงทะเบียนในระดับปริญญาชั้นๆ}}$$

นักศึกษาภาคปกติ หมายถึง นักศึกษาที่เรียนในช่วงเวลาราชการ หรือนอกเวลาราชการโดยมหาวิทยาลัยได้มีการคำนวณเป็นภาระงานสอนของอาจารย์ และไม่มีการจ่ายค่าตอบแทนเป็นการพิเศษ

นักศึกษาภาคพิเศษ หมายถึง นักศึกษาที่เรียนในช่วงเวลาราชการ หรือนอกเวลาราชการโดยมหาวิทยาลัยได้มีการคำนวณเป็นภาระงานสอนของอาจารย์ และหรือได้มีการจ่ายค่าตอบแทนให้การสอนของอาจารย์เป็นการพิเศษ

นักวิจัย หมายถึง ข้าราชการที่เป็นเจ้าหน้าที่วิจัยและนักวิจัย หรือเป็นพนักงานหรือบุคลากรที่มีสัญญาจ้างกับมหาวิทยาลัยทั้งปีการศึกษา ที่มีระยะเวลาทำงานไม่ต่ำกว่า 9 เดือน (นักวิจัยที่ปฏิบัติงานจริงปีการศึกษา 2551 หมายถึง ข้อมูลนักวิจัย ณ วันที่ 31 สิงหาคม 2551) โดยมีภาระหน้าที่ในการวิจัย ในกรณีที่นักวิจัยมีระยะเวลาทำงาน 6 เดือน ให้นับเป็น 0.5 คน

ระบบและกลไก หมายถึง ขั้นตอนการดำเนินงานต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ โดยอาศัยบุคลากร ทรัพยากร กฎเกณฑ์ มาตรการ แนวปฏิบัติ และปัจจัยต่างๆ เป็นกลไกให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมาย

รางวัลหรือประกาศเกียรติคุณยกย่องระดับชาติหรือนานาชาติ หมายถึง รางวัลหรือประกาศเกียรติคุณของต่างหน่วยงาน เช่น หน่วยงานของรัฐในระดับกระทรวง กรม หรือจังหวัด หน่วยงานของรัฐและเอกชนที่เป็นองค์กรทางวิชาการหรือวิชาชีพ หรือเป็นองค์กรที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับประเภทของรางวัลที่มอบที่ได้รับการยอมรับในระดับชาติหรือนานาชาติ

การกำกับดูแลของสภามหาวิทยาลัย หมายถึง การควบคุมดูแลให้การดำเนินกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย และกิจการด้านการบริหารตามหน้าที่และบทบาทที่กฎหมายกำหนด ซึ่งหมายรวมถึงการกำหนดเป้าหมาย การอนุมัติแผนพัฒนาของมหาวิทยาลัย งบประมาณ การบริการงานบุคคล หลักสูตรการศึกษา การกำกับมาตรฐานการศึกษา การประกันคุณภาพการศึกษา และการติดตามประเมินผลการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย เพื่อให้มหาวิทยาลัยดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ เกิดประสิทธิผล และมีความคุ้มค่า โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วม ความโปร่งใสพร้อมตรวจสอบได้

การถ่ายทอดเป้าหมาย หมายถึง การถ่ายทอดนโยบาย เป้าประสงค์ กรอบทิศทางและแนวทางดำเนินงานของสภามหาวิทยาลัยสู่การปฏิบัติในระดับมหาวิทยาลัยและระดับคณะ/สำนัก รวมถึงการถ่ายทอดแผนปฏิบัติราชการด้วยระบบการสื่อสารที่หลากหลายและมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ทุกคณะ/สำนักสามารถดำเนินงานได้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่มหาวิทยาลัยกำหนด

หน้าที่และบทบาทของสภามหาวิทยาลัย หมายถึง การดำเนินงานตามขอบเขตและอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ให้แก่สภามหาวิทยาลัย โดยการกระจายอำนาจไปถึงองค์กร อำนาจร่วมตามที่กฎหมายกำหนดในรูปคณะกรรมการที่มีอำนาจหน้าที่เฉพาะ อาทิ สภาวิชาการ สภาคณาจารย์และข้าราชการ คณะกรรมการส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัย คณะกรรมการติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลงานของมหาวิทยาลัย คณะกรรมการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัย คณะกรรมการพิจารณาตำแหน่งทางวิชาการ และ/หรือคณะกรรมการอื่นโดยการกำกับดูแลของสภามหาวิทยาลัยให้มีความรับผิดชอบ (Accountability) ที่ตรวจสอบได้

หลักธรรมาภิบาล หมายถึง หลักการบริหารจัดการบ้านเมืองและสังคมที่ดี (Good Governance) ประกอบด้วยหลักพื้นฐาน 6 ประการ ดังนี้

1. หลักนิติธรรม ได้แก่ ตรากฎหมาย กฎข้อบังคับต่างๆ ให้ทันสมัยและเป็นธรรม เป็นที่ยอมรับทั้งผู้ออกกฎและผู้ปฏิบัติตาม ตลอดจนทุกคนในสังคมยินยอมพร้อมใจปฏิบัติตาม
2. หลักคุณธรรม ได้แก่ การยึดมั่นในความถูกต้องดีงาม ซื่อสัตย์ จริงใจ ขยัน อดทน มีระเบียบ ตลอดจนมีความชอบธรรมในการใช้อำนาจ
3. หลักความโปร่งใส มีการเปิดเผยข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างตรงไปตรงมาด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย ประชาชนเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้สะดวกเปิดเผยข้อมูลที่ถูกต้อง รวดเร็ว ไม่บิดเบือนหรือปิดบังบางส่วน
4. หลักความมีส่วนร่วม ได้แก่ การเปิดโอกาสให้ทุกคนในสังคมมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เราทำทั้งร่วมคิดร่วมทำ ร่วมแก้ไขและร่วมรับผิดชอบ
5. หลักความรับผิดชอบต่อตรวจสอบได้ นอกจากจะต้องมีความรับผิดชอบต่อแล้ว ยังต้องสร้างกระบวนการให้หน่วยงานต่างๆ มาตรวจสอบได้ว่าการดำเนินงานของเราโปร่งใสจริง
6. หลักความคุ้มค่า ได้แก่ การบริหารจัดการและใช้ทรัพยากรที่มีจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุด คำนึงเงิน คำนึงเวลา คำนึงแรงงาน

ระบบการกำกับดูแลตนเองที่ดี (Self-good governance) หมายถึง การที่สภามหาวิทยาลัยมีกลไกและกระบวนการที่เป็นรูปธรรมในการจัดการเพื่อให้เกิดการควบคุมและการตรวจสอบการดำเนินการของสภามหาวิทยาลัย และสภามหาวิทยาลัย รวมทั้ง การควบคุมและการตรวจสอบความรับผิดชอบต่อในด้านต่างๆ ของผู้บริหารสูงสุดของมหาวิทยาลัย ซึ่งหมายรวมถึง การมีคณะกรรมการที่กำกับรอบการดำเนินการของมหาวิทยาลัย การติดตามและประเมินผลการดำเนินการของผู้บริหารสูงสุดของมหาวิทยาลัย การตรวจสอบด้านการเงิน การจัดการความเสี่ยง ความโปร่งใสและการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

การกระจายอำนาจการตัดสินใจ (Empowerment) หมายถึง การที่สภามหาวิทยาลัยมีกระบวนการที่ชัดเจนในการให้อำนาจและความรับผิดชอบต่อตัดสินใจและดำเนินการให้แก่บุคลากร รวมถึง การมอบอำนาจ (Authorization) โดยมุ่งเน้นให้บุคลากรสร้างความพึงพอใจในการให้บริการแก่ผู้รับบริการและมีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การปรับปรุงกระบวนการ การเพิ่มผลผลิตหรือผลิตภาพ (Productivity) เพื่อผลการดำเนินการที่ดีของมหาวิทยาลัย ทั้งนี้ ระบบการกระจายอำนาจการตัดสินใจที่ดี ต้องส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ ความสามารถ และมีข้อมูลสนับสนุนเพื่อให้เกิดการตัดสินใจที่เหมาะสม

ค่านิยมหลัก (Core Values) หมายถึง คุณลักษณะและบรรทัดฐานที่มีความเป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละมหาวิทยาลัยที่กำหนดไว้เพื่อให้บุคลากรยึดถือปฏิบัติร่วมกัน และส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานของบุคลากรภายในมหาวิทยาลัยและความสำเร็จของมหาวิทยาลัย

ระบบการสื่อสาร หมายถึง กระบวนการสื่อสารด้วยวิธีการที่หลากหลาย ซึ่งหมายรวมถึง การสื่อสารด้วยวาจา กิริยาท่าทาง การประพาดพิงเป็นตัวอย่างที่ดี และการสื่อสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่ปรากฏเป็นเอกสาร ซึ่งมีการออกแบบช่องทางการสื่อสารให้สอดคล้องกับธรรมชาติของผู้เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยที่จะ

ทำให้เข้าถึงองค์กรและบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยเป็นการสื่อสารแบบ 2 ทาง คือ การสื่อสารที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันทั้งผู้สื่อสารและผู้รับสาร และต้องมีการนำข้อมูลจากการสื่อสารและผู้รับสาร และต้องมีการนำข้อมูลจากการสื่อสารผ่านช่องทางต่างๆ มาใช้ให้เกิดประโยชน์ในระดับปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลสำเร็จในการถ่ายทอดเป้าหมายของสภามหาวิทยาลัยสู่การปฏิบัติได้

แผนบริหารความเสี่ยง หมายถึง แผนซึ่งจัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานทุกฝ่ายได้มีแนวทางการบริหารความเสี่ยงในระดับองค์กรที่ชัดเจนและสามารถนำไปประกอบการจัดทำแผนบริหารความเสี่ยงในระดับคณะ/สำนักได้ โดยครอบคลุมสาระสำคัญเรื่องความเสี่ยงด้านกลยุทธ์ (Strategic Risk) ความเสี่ยงด้านการดำเนินงาน (Operational Risk) ความเสี่ยงด้านการเงิน (Financial Risk) และความเสี่ยงด้านปฏิบัติตามกฎหมาย/กฎระเบียบ (Compliance Risk)

แผนที่ยุทธศาสตร์ (Strategy Map) หมายถึง แผนภาพที่แสดงให้เห็นว่า มหาวิทยาลัยมีกระบวนการอย่างไรที่จะสามารถสร้างคุณภาพการดำเนินงานโดยการเชื่อมโยงยุทธศาสตร์ (Strategy) วิสัยทัศน์ (Vision) พันธกิจ (Mission) ประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic Issues) เป้าประสงค์ (Goal) ของมหาวิทยาลัยสู่การปฏิบัติระดับคณะ/สำนัก ที่แสดงความสัมพันธ์ในรูปของสาเหตุและผลซึ่งสามารถบ่งบอกถึงทิศทางและการเชื่อมโยงเป้าหมายต่างๆ ขององค์กรในแต่ละด้านได้อย่างเป็นรูปธรรม และเป็นเสมือนเครื่องมือสื่อสารและการถ่ายทอดกลยุทธ์ไปสู่บุคลากรในมหาวิทยาลัยให้มีความเข้าใจได้อย่างชัดเจน

องค์กรนักศึกษา หมายถึง องค์กรและหรือสภาและหรือสโมสรและหรือชมรมของนักศึกษาที่จัดตั้งขึ้น โดยความเห็นชอบและภายใต้การดูแลของมหาวิทยาลัย เพื่อดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตร

อาจารย์ประจำ หมายถึง อาจารย์ข้าราชการ อาจารย์พนักงาน รวมทั้งอาจารย์ที่มีสัญญาจ้างกับมหาวิทยาลัยทั้งปีการศึกษา ที่มีระยะเวลาทำงานไม่ต่ำกว่า 9 เดือน (อาจารย์ที่ปฏิบัติงานจริงในปีการศึกษา 2551 หมายถึง ข้อมูลอาจารย์ ณ วันที่ 31 สิงหาคม 2551) ในกรณีที่อาจารย์มีระยะเวลาทำงาน 6 เดือนให้นับเป็น 0.5 คน รวบรวมสิ้นสุดปีการศึกษา

บุคลากรประจำสายสนับสนุน หมายถึง ข้าราชการสาย ข และ ค พนักงานมหาวิทยาลัยด้านสนับสนุนวิชาการ และการบริหารจัดการ และธุรการ ซึ่งมีสัญญาจ้างทั้งปีการศึกษา (จ้างไม่ต่ำกว่า 9 เดือน)

การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง กระบวนการที่ประชาชนและผู้ที่เกี่ยวข้องมีโอกาสได้เข้าร่วมในการรับรู้ เรียนรู้ ทำความเข้าใจ ร่วมแสดงทัศนะ ร่วมเสนอปัญหา/ประเด็นที่สำคัญที่เกี่ยวข้อง ร่วมคิดแนวทาง ร่วมการแก้ไขปัญหา ร่วมในกระบวนการตัดสินใจ และร่วมกระบวนการพัฒนาในฐานะหุ้นส่วนการพัฒนา โดยระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนมี 5 ระดับคือ

1. ระดับการให้ข้อมูล เป็นการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารซึ่งเป็นการสื่อสารทางเดียว แต่เป็นระดับที่สำคัญ เพราะเป็นการเริ่มต้นที่ส่วนราชการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมซึ่งจะนำไปสู่กระบวนการอื่นๆ ต่อไป
2. ระดับการปรึกษาหารือ เป็นการรับฟังความคิดเห็น โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนแสดงความคิดเห็น บอกข้อปัญหา และข้อเสนอแนะต่างๆ กับมหาวิทยาลัย
3. ระดับการเข้ามาเกี่ยวข้อง เป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมหรือเกี่ยวข้องในกระบวนการกำหนดนโยบาย การวางแผนงาน/โครงการ การมีส่วนร่วมในระดับนี้ อาจดำเนินการในรูปแบบคณะกรรมการที่มีตัวแทนภาคประชาชนเข้าร่วม
4. ระดับการร่วมมือ เป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในบทบาทหรือฐานะหุ้นส่วนหรือภาคีในการดำเนินกิจกรรมของมหาวิทยาลัย

5. ระดับการเสริมอำนาจประชาชน เป็นระดับสูงสุดของการมีส่วนร่วมของประชาชนซึ่งเป็นระดับของกรมอบอำนาจการตัดสินใจให้ประชาชนเป็นผู้กำหนด

แผนพัฒนาบุคลากร หมายถึง แนวทาง กลยุทธ์ หรือวิธีการที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ เพื่อใช้ในการพัฒนาบุคลากรของมหาวิทยาลัยทุกระดับ ทุกประเภท ตามลักษณะภาระงานและสาขาวิชาชีพ เพื่อพัฒนาบุคลากรภายในมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามคุณลักษณะบุคลากรที่ต้องการ ได้แก่ มีคุณภาพ มีความรักองค์กร มุ่งมั่น ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ตามภาระงานที่กำหนด ได้รับมอบหมายงานตามศักยภาพ ความถนัด ความสนใจของแต่ละบุคคล มีความพึงพอใจในการทำงาน ก่อให้เกิดสมรรถนะในการปฏิบัติงานได้ดี มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และมีความก้าวหน้าในวิชาชีพตามสายงานที่ปฏิบัติหน้าที่ (Career path)

การจัดการความรู้ หมายถึง การรวบรวมองค์ความรู้ที่มีอยู่ในมหาวิทยาลัยซึ่งกระจัดกระจายอยู่ในตัวบุคคลหรือเอกสารมาพัฒนาให้เป็นระบบ และนำไปเป็นเครื่องมือในการพัฒนาบุคลากร เพื่อให้ทุกคนในมหาวิทยาลัยสามารถเข้าถึงความรู้ และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้รู้ รวมทั้งปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลให้มหาวิทยาลัยมีความสามารถในการแข่งขันสูง

กระบวนการจัดการความรู้ ประกอบด้วย การระบุมความรู้ การคัดเลือก การรวบรวม การจัดระบบจัดเก็บความรู้ การเข้าถึงข้อมูลเพื่อสร้างเป็นความรู้ และการแลกเปลี่ยนความรู้ทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย การสร้างบรรยากาศและวัฒนธรรมการเรียนรู้ภายในมหาวิทยาลัย การกำหนดแนววิธีปฏิบัติงาน ตลอดจนการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการความรู้ในมหาวิทยาลัยให้ดียิ่งขึ้น

บทที่ 3

องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์การประเมินสาขาวิชา

ประกอบด้วยองค์ประกอบคุณภาพ 4 ด้าน 23 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

องค์ประกอบคุณภาพด้านการบริหารจัดการ จำนวน 5 ตัวบ่งชี้

- ตัวบ่งชี้ที่ 1 ร้อยละของกิจกรรม/โครงการของสาขาวิชาที่บรรลุเป้าหมายตามตัวบ่งชี้ของโครงการในแผนปฏิบัติการประจำปีของคณะ
- ตัวบ่งชี้ที่ 2 สารสนเทศเพื่อการบริหารและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร
- ตัวบ่งชี้ที่ 3 ร้อยละการเบิกจ่ายงบประมาณของสาขาวิชาตามแผนปฏิบัติการประจำปีของคณะ
- ตัวบ่งชี้ที่ 4 ระดับความสำเร็จของการส่งเสริมการประกันคุณภาพภายใน
- ตัวบ่งชี้ที่ 5 ผลการประเมินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ

องค์ประกอบคุณภาพด้านคุณภาพบัณฑิต จำนวน 12 ตัวบ่งชี้

- ตัวบ่งชี้ที่ 6 การพัฒนาและบริหารหลักสูตร
- ตัวบ่งชี้ที่ 7 การพัฒนาคณาจารย์
- ตัวบ่งชี้ที่ 8 การจัดการเรียนการสอน
- ตัวบ่งชี้ที่ 9 การพัฒนาสัมฤทธิ์ผลการเรียนตามคุณลักษณะของบัณฑิต
- ตัวบ่งชี้ที่ 10 ระดับความสำเร็จของการเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมที่จัดให้กับนักศึกษา
- ตัวบ่งชี้ที่ 11 ร้อยละของบัณฑิตที่เข้ามากรอกข้อมูลภาวะของการมีงานทำ
- ตัวบ่งชี้ที่ 12 บัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้นำไปประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี
- ตัวบ่งชี้ที่ 13 คุณภาพของบัณฑิตปริญญาตรี โท และเอก ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ
- ตัวบ่งชี้ที่ 14 ผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่
- ตัวบ่งชี้ที่ 15 กลไกการให้คำปรึกษาและบริการด้านข้อมูลข่าวสาร
- ตัวบ่งชี้ที่ 16 กลไกการส่งเสริมกิจกรรมนักศึกษา
- ตัวบ่งชี้ที่ 17 กลไกการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

องค์ประกอบคุณภาพด้านงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ จำนวน 4 ตัวบ่งชี้

- ตัวบ่งชี้ที่ 18 การบูรณาการกระบวนการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์กับการจัดการเรียนการสอน
- ตัวบ่งชี้ที่ 19 เงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ต่อจำนวนอาจารย์ประจำหรือ
- ตัวบ่งชี้ที่ 20 งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่
- ตัวบ่งชี้ที่ 21 งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์

องค์ประกอบคุณภาพด้านการบริการวิชาการ จำนวน 2 ตัวบ่งชี้

- ตัวบ่งชี้ที่ 22 กลไกการบริการทางวิชาการแก่สังคม
- ตัวบ่งชี้ที่ 23 ผลการนำความรู้และประสบการณ์จากการให้บริการวิชาการใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนและ/หรือการวิจัย

องค์ประกอบคุณภาพด้านการบริหารจัดการ

- ตัวบ่งชี้ที่ 1 : ร้อยละของกิจกรรม/โครงการของสาขาวิชาที่บรรลุเป้าหมายตามตัวบ่งชี้ของโครงการในแผนปฏิบัติการประจำปีของคณะ
- ชนิดตัวบ่งชี้ : ผลผลิต
- การคิดรอบปี : ปีงบประมาณ
- คำอธิบาย :
- สาขาวิชาควรมีการดำเนินการที่ตอบสนองตามแผนปฏิบัติการประจำปีของคณะ และบรรลุเป้าหมายตามตัวบ่งชี้ของโครงการ/กิจกรรมที่ดำเนินการ
 - โครงการที่นำมานับได้ต้องดำเนินการบรรลุตามเป้าหมายทุกตัวบ่งชี้ของโครงการ
 - ตัวบ่งชี้ของโครงการของสาขาวิชา จำเป็นต้องมีทั้งตัวบ่งชี้เชิงปริมาณ และตัวบ่งชี้เชิงคุณภาพ
 - หากมีโครงการ/กิจกรรมของสาขาวิชาในแผนปฏิบัติการประจำปีของคณะที่ดำเนินการไม่แล้วเสร็จ จะคิดค่าคะแนนสำหรับตัวบ่งชี้นี้เป็นศูนย์

วิธีการคำนวณ

$$\frac{\text{จำนวนโครงการที่บรรลุเป้าหมายตามตัวบ่งชี้ของโครงการ}}{\text{จำนวนโครงการทั้งหมดของสาขาวิชาในแผนปฏิบัติการประจำปีของคณะ}} \times 100$$

เกณฑ์มาตรฐาน : ข้อ

1. มีการดำเนินโครงการ/กิจกรรมแล้วเสร็จทุกโครงการ และมีโครงการที่บรรลุเป้าหมายทุกตัวบ่งชี้ความสำเร็จของโครงการ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ของโครงการทั้งหมด
2. มีการดำเนินโครงการ/กิจกรรมแล้วเสร็จทุกโครงการ และมีโครงการที่บรรลุเป้าหมายทุกตัวบ่งชี้ความสำเร็จของโครงการ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของโครงการทั้งหมด
3. มีการดำเนินโครงการ/กิจกรรมแล้วเสร็จทุกโครงการ และมีโครงการที่บรรลุเป้าหมายทุกตัวบ่งชี้ความสำเร็จของโครงการ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของโครงการทั้งหมด
4. มีการดำเนินโครงการ/กิจกรรมแล้วเสร็จทุกโครงการ และมีโครงการที่บรรลุเป้าหมายทุกตัวบ่งชี้ความสำเร็จของโครงการ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 90 ของโครงการทั้งหมด
5. มีการดำเนินโครงการ/กิจกรรมแล้วเสร็จทุกโครงการ และมีโครงการที่บรรลุเป้าหมายทุกตัวบ่งชี้ความสำเร็จของโครงการ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 100 ของโครงการทั้งหมด

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ ข้อ 1	มีการดำเนินการ ข้อ 2	มีการดำเนินการ ข้อ 3	มีการดำเนินการ ข้อ 4	มีการดำเนินการ ข้อ 5

หลักฐานที่ควรมี

1. แผนปฏิบัติราชการประจำปีของคณะ
2. สรุปผลโครงการ/กิจกรรม
3. หนังสือขออนุมัติโครงการ

ตัวอย่างการคำนวณ

1. สาขาวิชามีโครงการทั้งหมดในแผนปฏิบัติราชการประจำปีของคณะ จำนวน 15 โครงการ
 2. สาขาวิชามีการดำเนินงานทุกโครงการ แต่มีโครงการที่ได้ดำเนินการบรรลุตามเป้าหมายทุกตัวบ่งชี้ของโครงการ จำนวน 13 โครงการ
- ดังนั้นสาขาวิชามีร้อยละของกิจกรรม/โครงการของสาขาวิชาที่บรรลุเป้าหมายตามตัวบ่งชี้ของโครงการในแผนปฏิบัติราชการประจำปีของคณะ คือ

$$\frac{13}{15} \times 100 = 86.67$$

เมื่อเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน สาขาวิชามีผลการดำเนินการในเกณฑ์ข้อ 3 ได้ 3 คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ 2 : สารสนเทศเพื่อการบริหารและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร

ชนิดตัวบ่งชี้ : ผลผลิต

การคิดรอบปี : ปีการศึกษา

คำอธิบาย :

สาขาวิชาควรมีสารสนเทศเพื่อการบริหารและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารอย่างครบถ้วนทุก 5 พันธกิจ ได้แก่ ด้านการจัดการเรียนการสอน การวิจัย การบริการวิชาการ การบริหารจัดการ และการประกันคุณภาพ เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และเผยแพร่สู่สาธารณะชน

ระบบสารสนเทศ หมายถึง ระบบที่ทำหน้าที่ในการรวบรวมข้อมูลเข้ามาทำการประมวลผล รวมทั้ง การวิเคราะห์เพื่อจัดทำเป็นสารสนเทศในรูปแบบต่าง ๆ และนำส่งไปยังผู้ที่มีสิทธิได้รับสารสนเทศ เพื่อใช้ในการปฏิบัติงาน การบริหาร หรือการตัดสินใจ โดยมีคอมพิวเตอร์รวมทั้งอุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นเครื่องมือสนับสนุนการทำงานของระบบสารสนเทศ ระบบสารสนเทศในองค์กรมีหลายประเภทในแต่ละประเภทมีได้หลายระบบ ทั้งนี้เพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์เฉพาะด้านในการทำงานที่แตกต่างกันออกไป

เกณฑ์มาตรฐาน : ข้อ

1. มีเว็บไซต์ของสาขาวิชา และระบบสารสนเทศครอบคลุมด้านการจัดการเรียนการสอน
2. มีเว็บไซต์ของสาขาวิชา และระบบสารสนเทศครอบคลุมด้านการจัดการเรียนการสอน และการวิจัย
3. มีเว็บไซต์ของสาขาวิชา และระบบสารสนเทศครอบคลุมด้านการจัดการเรียนการสอน การวิจัย และการบริการวิชาการ

4. มีเว็บไซต์ของสาขาวิชา และระบบสารสนเทศครอบคลุมด้านการจัดการเรียนการสอน การวิจัย การบริการวิชาการ และการบริหารจัดการ

5. มีเว็บไซต์ของสาขาวิชา และระบบสารสนเทศครอบคลุมด้านการจัดการเรียนการสอน การวิจัย การบริการวิชาการ การบริหารจัดการ และการประกันคุณภาพ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ ข้อ 1	มีการดำเนินการ ข้อ 2	มีการดำเนินการ ข้อ 3	มีการดำเนินการ ข้อ 4	มีการดำเนินการ ข้อ 5

หมายเหตุ

1. ข้อมูลการเรียนการสอนที่ควรมี เช่น ข้อมูลอาจารย์ ข้อมูลนักศึกษาทุกชั้นปีของสาขาวิชา ข้อมูลหลักสูตร ข้อมูลศิษย์เก่า มคอ 3 ของอาจารย์ในสาขาวิชา รายชื่อนักศึกษาที่ได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่อง

2. ข้อมูลวิจัยที่ควรมี เช่น งานวิจัย ชื่อผู้วิจัย จำนวนเงิน แหล่งงบประมาณ การตีพิมพ์เผยแพร่ การนำไปใช้ประโยชน์

3. ข้อมูลบริการวิชาการที่ควรมี เช่น กิจกรรมโครงการ การบูรณาการ

4. ข้อมูลการบริหารจัดการที่ควรมี เช่น งบประมาณของสาขาวิชา สิ่งสนับสนุนการเรียนการสอนของสาขาวิชา

5. ข้อมูลการประกันคุณภาพที่ควรมี เช่น รายงานการประเมินตนเองของสาขาวิชา โปรแกรม E-SAR

ตัวบ่งชี้ที่ 3 : ร้อยละการเบิกจ่ายงบประมาณของสาขาวิชาตามแผนปฏิบัติการประจำปี
ของคณะ

ชนิดตัวบ่งชี้ : ผลผลิต

การคิดรอบปี : ปีงบประมาณ

คำอธิบาย :

สาขาวิชาควรเบิกจ่ายงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ ให้สอดคล้องกับเป้าหมายของคณะ และมหาวิทยาลัย

เกณฑ์การประเมิน : โดยการแปลงร้อยละการเบิกจ่ายเป็นคะแนนระหว่าง 0 – 5
ร้อยละการเบิกจ่ายที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 เท่ากับร้อยละ 95

สูตรการคำนวณ

$$1. \text{ ร้อยละการเบิกจ่าย} = \frac{\text{งบประมาณที่เบิกจ่าย}}{\text{งบประมาณที่ได้รับจัดสรร}} \times 100$$

2. การคิดคะแนน นำร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5 (ร้อยละ 95)

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละการเบิกจ่าย}}{95} \times 5$$

หลักฐานที่ควรมี

รายงานการเบิกจ่ายงบประมาณ

ตัวอย่างการคำนวณ

- สาขาวิชามีงบประมาณที่ได้รับการจัดสรร จำนวน 78,500 บาท
- สาขาวิชามีงบประมาณที่เบิกจ่าย จำนวน 59,500 บาท

$$1. \text{ ร้อยละการเบิกจ่าย} = \frac{59,500}{78,500} \times 100 = \text{ร้อยละ 75.80}$$

2. การคิดคะแนน นำร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5 (ร้อยละ 95)

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{75.80}{95} \times 5 = 3.99 \text{ คะแนน}$$

ตัวบ่งชี้ที่ 4 : ระดับความสำเร็จของการส่งเสริมการประกันคุณภาพภายใน
 ชนิดตัวบ่งชี้ : ผลผลิต
 การคิดรอบปี : ปีการศึกษา
 คำอธิบาย :

ตามกฎกระทรวงว่าด้วยระบบหลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.2553 ระบุไว้ว่า “...ให้หน่วยงานต้นสังกัดสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา จัดให้มีการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษานั้นอย่างน้อย 1 ครั้งในทุก 3 ปี และแจ้งผลให้สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาทราบ รวมทั้งเปิดผลการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษาต่อสาธารณชน...” มหาวิทยาลัยได้กำหนดให้สาขาวิชามีการรายงานข้อมูลตามตัวบ่งชี้ที่มหาวิทยาลัยกำหนดตามปีการศึกษารอบ 3 เดือน 6 เดือน 9 เดือน และ 12 เดือน ซึ่งผลการประเมินการประกันคุณภาพของสาขานี้จะเป็นคะแนนที่สะท้อนถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลของคุณภาพ การดำเนินงานด้านต่าง ๆ ของสาขาได้

ดังนั้นการประเมินตัวบ่งชี้นี้ จะพิจารณาจากการรายงานข้อมูลของสาขาอย่างครบถ้วนตามรูปแบบ และระยะเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนด

เกณฑ์มาตรฐาน : ข้อ

1. มีการรายงานข้อมูลการประกันคุณภาพทุกตัวบ่งชี้ของสาขาวิชา
2. มีการรายงานข้อมูลการประกันคุณภาพของสาขาทุกตัวบ่งชี้อย่างครบถ้วน และตามกำหนดในรอบ 3 เดือน
3. มีการรายงานข้อมูลการประกันคุณภาพของสาขาทุกตัวบ่งชี้อย่างครบถ้วน และตามกำหนดในรอบ 3 และ 6 เดือน
4. มีการรายงานข้อมูลการประกันคุณภาพของสาขาทุกตัวบ่งชี้อย่างครบถ้วน และตามกำหนดในรอบ 3 เดือน 6 เดือน และ 9 เดือน
5. มีการรายงานข้อมูลการประกันคุณภาพของสาขาทุกตัวบ่งชี้อย่างครบถ้วน และตามกำหนดในรอบ 3 เดือน 6 เดือน 9 เดือน และ 12 เดือน

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ ข้อ 1	มีการดำเนินการ ข้อ 2	มีการดำเนินการ ข้อ 3	มีการดำเนินการ ข้อ 4	มีการดำเนินการ ข้อ 5

หลักฐานที่ควรมี

รายงานข้อมูลการประกันคุณภาพของสาขาวิชาตามรอบระยะเวลา 3 เดือน 6 เดือน 9 เดือน และ 12 เดือน

- ตัวบ่งชี้ที่ 5 : ผลการประเมินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ
ชนิดตัวบ่งชี้ : ผลผลิต
การคิดรอบปี : ปีการศึกษา
คำอธิบาย :

ตามกฎกระทรวงว่าด้วยระบบหลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.2553 ระบุไว้ว่า “...ให้หน่วยงานต้นสังกัดสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา จัดให้มีการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษานั้นอย่างน้อย 1 ครั้งในทุก 3 ปี และแจ้งผลให้สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาทราบ รวมทั้งเปิดผลการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษาต่อสาธารณชน...” มหาวิทยาลัยได้กำหนดตัวบ่งชี้ที่เน้นด้านการป้อนเข้าและกระบวนการ ซึ่งผลการประเมินการประกันคุณภาพของคณะนี้ จะเป็นคะแนนที่สะท้อนถึงการมีส่วนร่วม ประสิทธิภาพ และประสิทธิผลของคุณภาพการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ของสาขาได้ ดังนั้นในการประเมิน ตัวบ่งชี้นี้จะใช้ค่าเฉลี่ยคะแนนประเมินการประกันคุณภาพภายในของระดับคณะ

เกณฑ์การประเมิน

ใช้ค่าคะแนนผลการประเมินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของคณะ

หลักฐานที่ควรมี

คะแนนการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของคณะ โดยคณะกรรมการที่มหาวิทยาลัยแต่งตั้ง

องค์ประกอบคุณภาพด้านคุณภาพบัณฑิต

- ตัวบ่งชี้ที่ 6 : การพัฒนาและบริหารหลักสูตร
 ชนิดตัวบ่งชี้ : กระบวนการ
 การคิดรอบปี : ปีการศึกษา
 คำอธิบาย :

สถาบันอุดมศึกษามีหน้าที่พัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ พันธกิจ และความพร้อมของสถาบัน ตลอดจนสอดคล้องกับความต้องการทางด้านวิชาการและวิชาชีพของสังคม มี การประเมินหลักสูตรอย่างสม่ำเสมอตามหลักเกณฑ์และตัวบ่งชี้ของการประกันคุณภาพหลักสูตร มีการวางระบบและกลไกบริหารหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ และมีการปรับปรุงหลักสูตรให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง

อาจารย์ประจำหลักสูตร หมายถึง รายชื่ออาจารย์ที่ปรากฏอยู่ในเล่มหลักสูตร หรือตามทีมมหาวิทยาลัย แต่งตั้ง

เกณฑ์มาตรฐาน : ข้อ

1. สาขาวิชามีการรายงานผลการดำเนินงานหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับ อุดมศึกษา และกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ
2. สาขาวิชามีการแต่งตั้งอาจารย์ประจำหลักสูตรและมีการดำเนินงานตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร ตลอดเวลาการจัดการศึกษา
3. สาขาวิชามีการประชุมอาจารย์ประจำหลักสูตรก่อนเปิดและหลังปิดภาคการศึกษา
4. สาขาวิชามีการรายงานผลการประเมินหลักสูตรตามตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในหลักสูตร (กรณีหลักสูตร ที่ดำเนินงานตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ จะต้องควบคุม กำกับ ให้การดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ที่กำหนดไว้ในเอกสารหลักสูตร ผ่านเกณฑ์การประเมิน 5 ข้อแรก และอย่างน้อยร้อยละ 80 ของตัวบ่งชี้ที่กำหนดในแต่ละปี ทุกหลักสูตร)
5. นำผลประเมินในข้อ 4 มาปรับปรุงการดำเนินงานหลักสูตร (กรณีหลักสูตรที่ดำเนินงานตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ จะต้องควบคุม กำกับ ให้การดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ผ่านเกณฑ์การประเมินครบทุกตัวบ่งชี้และทุกหลักสูตร)

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 ข้อ	มีการดำเนินการ 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ

หลักฐานที่ควรมี

1. รายงานผลการดำเนินงานหลักสูตร (ฟอร์มของมหาวิทยาลัย) พร้อมเอกสารประกอบ
2. คำสั่งแต่งตั้งอาจารย์ประจำหลักสูตร
3. แบบรายงานผลการประเมินหลักสูตร
4. รายงานการประชุมของอาจารย์ประจำหลักสูตร
5. เอกสารหลักสูตร เอกสารขั้นตอนการปรับปรุง/พัฒนาหลักสูตร
6. เอกสาร สมอ.02 สมอ.07 และเอกสาร มคอ.7

ตัวบ่งชี้ที่ 7 : การพัฒนาคุณภาพ
 ชนิดตัวบ่งชี้ : ปัจจัยนำเข้า
 การคิดรอบปี : ปีการศึกษา
 คำอธิบาย :

คุณภาพของคณาจารย์เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อคุณภาพของผู้เรียน รวมทั้งพิจารณาจากความสำเร็จของสถาบันในการส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาคุณภาพอาจารย์ เพื่อให้อาจารย์ติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง อันจะทำให้สถาบันสามารถแข่งขันได้ในระดับสากล คุณภาพอาจารย์พิจารณาจากคุณวุฒิ และตำแหน่งทางวิชาการ

อาจารย์ประจำสาขาวิชา หมายถึง ข้าราชการ พนักงาน และบุคลากรที่มีสัญญาจ้างกับมหาวิทยาลัย ทั้งปีการศึกษา ซึ่งมีหน้าที่ความรับผิดชอบตามพันธกิจหลักของมหาวิทยาลัย

การนับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำ ให้นับระยะเวลาการทำงาน ดังนี้

9 - 12 เดือน	คิดเป็น	1	คน
6 เดือนขึ้นไปแต่ไม่ถึง 9 เดือน	คิดเป็น	0.5	คน
น้อยกว่า 6 เดือน	ไม่สามารถนำมานับได้		

เกณฑ์การพิจารณา

วุฒิการศึกษา ตำแหน่งทางวิชาการ	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก
อาจารย์	0	2	5
ผู้ช่วยศาสตราจารย์	1	3	6
รองศาสตราจารย์	3	5	8
ศาสตราจารย์	6	8	10

วิธีการคำนวณ

ค่าดัชนีคุณภาพอาจารย์ คำนวณดังนี้

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของอาจารย์ประจำ}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมด}}$$

ข้อมูลประกอบการพิจารณา

1. จำนวนและรายชื่ออาจารย์ประจำทั้งหมดในแต่ละปีการศึกษา
2. นับอาจารย์ที่ปฏิบัติงานจริง และที่ลาศึกษาต่อ โดยมีฐานข้อมูลที่ระบุรายละเอียดแสดงวุฒิการศึกษา และตำแหน่งวิชาการ

หมายเหตุ การคิดคะแนนกรณีสาขาวิชาการ/วิชาชีพ

- คุณวุฒิคณาจารย์กรณีสาขาวิชาการ/วิชาชีพ ให้รับรองการเทียบเท่าตามหลักเกณฑ์ของ สกอ. และกรณีสายวิชาชีพให้เทียบปริญญาสูงสุดตามเกณฑ์ ก.พ.

เกณฑ์การประเมิน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนดให้ค่าดัชนีคุณภาพอาจารย์เป็น 6 เท่ากับ 5 คะแนน

ตัวอย่างการคำนวณ

สาขาวิชาที่มีจำนวนอาจารย์ประจำสาขาวิชา จำนวน 11 คน ดังนี้

วุฒิการศึกษา ตำแหน่งทางวิชาการ	ปริญญาตรี			ปริญญาโท			ปริญญาเอก		
	จำนวน (คน)	ค่า น้ำหนัก	ผลรวม ค่า น้ำหนัก	จำนวน (คน)	ค่า น้ำหนัก	ผลรวม ค่า น้ำหนัก	จำนวน (คน)	ค่า น้ำหนัก	ผลรวม ค่า น้ำหนัก
อาจารย์	3	0	0	2	2	4	1	5	5
ผู้ช่วยศาสตราจารย์	-	1	-	1	3	3	1	6	6
รองศาสตราจารย์	1	3	3	2	5	10	-	8	-
ศาสตราจารย์	-	6	-	-	8	-	-	10	-
รวม	4	-	3	5	-	17	2	-	11
รวมผลถ่วงน้ำหนัก	31								

ค่าดัชนีคุณภาพอาจารย์ คำนวณดังนี้

$$\frac{31}{11} = 2.82$$

การคิดคะแนน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนดให้ค่าดัชนีคุณภาพอาจารย์เป็น 6 เท่ากับ 5 คะแนน

$$\frac{2.82}{6} \times 5 = 2.35 \text{ คะแนน}$$

ตัวบ่งชี้ที่ 8 : การจัดการเรียนการสอน
 ชนิดตัวบ่งชี้ : กระบวนการ
 การคิดรอบปี : ปีการศึกษา
 คำอธิบาย :

กระบวนการจัดการเรียนการสอนต้องเป็นไปตามแนวทางที่กำหนดในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการจัดรูปแบบ การจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมและยืดหยุ่น โดยการมีส่วนร่วมจากบุคคล สถาบัน หรือชุมชนภายนอก มีการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่คำนึงถึงความแตกต่างเฉพาะตัวของนักศึกษา ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ต่อความสนใจใฝ่รู้ และต่อศักยภาพในการแสวงหาความรู้ของนักศึกษา เช่น การเปิดโอกาสให้นักศึกษา ได้ค้นคว้าวิจัยโดยอิสระ ในรูปโครงการวิจัยส่วนบุคคล การจัดให้มีชั่วโมงเรียนในภาคปฏิบัติ ในห้องปฏิบัติการ รวมทั้งมีการฝึกประสบการณ์ภาคสนามอย่างพอเพียง มีการจัดสัมมนา จัดประชุมเชิงปฏิบัติการ จัดทำโครงการ มีการเรียนการสอนทางเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (Internet) และมีห้องสมุดและระบบสืบค้นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่เพียงพอสำหรับการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมได้ด้วยตนเอง

เกณฑ์มาตรฐาน : ข้อ

1. มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภายใต้ระบบและกลไกการประกันคุณภาพการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
2. ทุกราวิชาในหลักสูตรมีรายละเอียดของรายวิชาและของประสบการณ์ภาคสนาม (ถ้ามี) ก่อนการเปิดสอนในแต่ละภาคการศึกษา ตามที่กำหนดในกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (ใช้ข้อมูลการส่งเอกสารจากกองบริการการศึกษา)
3. มีรายวิชาที่ส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติทั้งในและนอกห้องเรียนหรือจากการทำวิจัย
4. มีรายวิชาที่มีการจัดการเรียนรู้ โดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทางวิชาการหรือวิชาชีพจากหน่วยงานหรือชุมชนภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอน
5. มีรายวิชาที่มีการจัดการเรียนรู้ ที่พัฒนาจากการวิจัย หรือจากกระบวนการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน
6. มีการพัฒนาหรือปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน กลยุทธ์การสอน หรือการประเมินผลการเรียนรู้ตามผลการประเมินรายวิชาทุกรายวิชา

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 หรือ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 ข้อ	มีการดำเนินการ 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ	มีการดำเนินการ 6 ข้อ

หลักฐานที่ควรมี

1. คู่มือ/ประกาศ เกี่ยวกับการประกันคุณภาพที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
2. มคอ.3 มคอ.4 มคอ.5 มคอ.6 และ มคอ.7 (ใช้ข้อมูลการส่งเอกสารจากกองบริการการศึกษา)
3. รายงานการประเมินผู้สอนที่สะท้อนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
4. รายละเอียดของรายวิชา (มคอ.3) รายละเอียดของรายวิชาประสบการณ์ภาคสนาม (มคอ.4) และจัดทำรายงานเสนอต่อผู้บริหาร ในแต่ละภาคการศึกษา หรือสรุปโครงการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ
5. หนังสือเชิญวิทยากรและแบบตอบรับ แบบประเมินวิทยากร หรือสรุปผลโครงการ
6. รายงานการทำวิจัยในชั้นเรียน หรือรายงานการจัดการความรู้ (KM) เกี่ยวกับการเรียนการสอน หรือรายงานการจัดการความรู้ (KM) เกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียน

ตัวบ่งชี้ที่ 9 : การพัฒนาสัมฤทธิ์ผลการเรียนตามคุณลักษณะของบัณฑิต
 ชนิดตัวบ่งชี้ : กระบวนการ
 การคิดรอบปี : ปีการศึกษา
 คำอธิบาย :

คุณลักษณะของบัณฑิต หมายถึง คุณสมบัติที่พึงประสงค์ซึ่งผู้สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาพึงมี ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ คุณลักษณะของบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติของแต่ละหลักสูตร และคุณลักษณะของบัณฑิตตามความต้องการของผู้ใช้บัณฑิตคุณลักษณะตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติมี 5 ด้าน ได้แก่ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านความรู้ ด้านทักษะทางปัญญา ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ส่วนคุณลักษณะบัณฑิตตามความต้องการของผู้ใช้บัณฑิต อาจมีความแตกต่างกันตามลักษณะอาชีพหรือบริบทของผู้ใช้ และอาจปรากฏในกรอบมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติ หรือที่มีลักษณะเพิ่มเติมจากกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ เช่น การบริหารจัดการ การเป็นผู้ใฝ่รู้ใฝ่เรียน การก้าวทันวิทยาการ ความสามารถในการประยุกต์ความรู้กับการปฏิบัติงานจริง สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหรือผู้สำเร็จการศึกษาในหลักสูตรที่เน้นการวิจัย ควรมีคุณลักษณะเพิ่มเติมด้านความเป็นนักวิชาการ การเป็นผู้นำทางความคิด โดยเฉพาะความสามารถด้านการคิดเชิงวิพากษ์ และการนำเสนอผลงาน

เกณฑ์มาตรฐาน : ข้อ

1. มีการสำรวจคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ตามความต้องการของผู้ใช้บัณฑิต
2. มีการนำผลจากข้อ 1 มาใช้ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน
3. มีการนำผลจากข้อ 1 มาจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ของหลักสูตร
4. สาขาวิชามีกิจกรรมหรือส่งเสริมให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมการประชุมวิชาการ หรือนำเสนอผลงานทางวิชาการในที่ประชุมระหว่างสาขาวิชา หรือที่ประชุมระหว่างคณะ หรือที่ประชุมระหว่างสถาบัน หรือที่ประชุมระดับชาติ หรือนานาชาติ
5. สาขาวิชามีโครงการหรือกิจกรรมที่เสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมแก่นักศึกษา หรือส่งนักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรม

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 ข้อ	มีการดำเนินการ 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ

หลักฐานที่ควรมี

1. ผลสำรวจคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์
2. รายงานการประชุม หลักฐานการนำผลสำรวจคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์มาใช้ในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน หรือรายละเอียดรายวิชา (มคอ.3)
3. หลักฐานการนำผลสำรวจคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ มาใช้เป็นแนวทางการจัดกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ของหลักสูตร

4. โครงการเข้าร่วมกิจกรรมการประชุมวิชาการ หรือนำเสนอผลงานทางวิชาการในที่ประชุมระหว่างสถาบัน หรือที่ประชุมระดับชาติ หรือนานาชาติ
5. รายงานผลโครงการเข้าร่วมกิจกรรมการประชุมวิชาการ หรือนำเสนอผลงานทางวิชาการใน ที่ประชุมระหว่างสถาบัน หรือที่ประชุมระดับชาติ หรือนานาชาติ หรือหลักฐานเชิงประจักษ์อื่น ๆ ที่แสดงถึงการเข้าร่วมกิจกรรมการประชุมวิชาการ
6. โครงการที่เสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมให้นักศึกษาระดับปริญญาตรี และบัณฑิตศึกษา
7. รายงานผลโครงการเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรม

- ตัวบ่งชี้ที่ 10 : ระดับความสำเร็จของการเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมที่จัดให้กับนักศึกษา
 ชนิดตัวบ่งชี้ : ผลผลิต
 การคิดรอบปี : ปีการศึกษา
 คำอธิบาย :

คุณธรรมจริยธรรมของนักศึกษาเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์และเป็นปัจจัยสำคัญของคุณภาพบัณฑิตตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ และกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ รวมทั้งความคาดหวังของผู้ใช้บัณฑิตและสังคม ดังนั้นสถาบันจึงควรมีการวัดระดับความสำเร็จ ของการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมที่สถาบันจัดให้กับนักศึกษา

เกณฑ์มาตรฐาน : ข้อ

1. สาขาวิชามีการถ่ายทอดหรือเผยแพร่พฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมที่มหาวิทยาลัยและคณะ ต้องการส่งเสริมให้นักศึกษา ไปยังคณาจารย์ นักศึกษา และผู้เกี่ยวข้องอย่างทั่วถึง
2. สาขาวิชามีโครงการหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาพฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมที่สอดคล้องกับนโยบายมหาวิทยาลัยและคณะ ที่ระบุตัวบ่งชี้และเป้าหมายความสำเร็จที่ชัดเจน
3. มีการประเมินผลโครงการหรือกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมของนักศึกษาตามตัวบ่งชี้และเป้าหมายที่กำหนดในข้อ 2
4. มีผลการประเมินในข้อ 3 บรรลุเป้าหมายอย่างน้อยร้อยละ 90 ของทุกโครงการ
5. มีนักศึกษาหรือกิจกรรมที่เกี่ยวกับนักศึกษาได้รับการยกย่องชมเชย ประกาศเกียรติคุณด้านคุณธรรมจริยธรรม โดยหน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 ข้อ	มีการดำเนินการ 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ

หมายเหตุ

1. การยกย่องชมเชยประกาศเกียรติคุณด้านคุณธรรมจริยธรรม หากดำเนินการในระดับมหาวิทยาลัย ต้องมีกรรมการภายนอกมหาวิทยาลัยอย่างน้อยร้อยละ 50 และมีผู้เข้าร่วมการแข่งขัน หรือ เข้าร่วมการคัดเลือกที่มาจากหลากหลายสถาบัน (ตั้งแต่ 3 สถาบันขึ้นไป)
2. หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติ หมายถึง หน่วยงานนอกสถาบันระดับกรมหรือเทียบเท่าขึ้นไป (เช่น ระดับจังหวัด) หรือรัฐวิสาหกิจ หรือองค์การมหาชน หรือบริษัทมหาชนที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ หรือองค์กรกลางระดับชาติทั้งภาครัฐและเอกชน (เช่น สภาอุตสาหกรรม สภาหอการค้า สภาวิชาชีพ)
3. หากสาขาวิชามีการกำหนดพฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมไว้หลายประเด็น ต้องดำเนินการส่งเสริมการพัฒนาพฤติกรรมดังกล่าวให้ครบทุกประเด็น

หลักฐานที่ควรมี

1. หลักฐานการถ่ายทอดหรือเผยแพร่พฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมที่มหาวิทยาลัยและคณะ ต้อง
การส่งเสริมให้นักศึกษา ไปยังคณาจารย์ นักศึกษา และผู้เกี่ยวข้องอย่างทั่วถึง
2. โครงการที่เสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา
3. รายงานผลโครงการที่เสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา
4. ประกาศเกียรติคุณด้านคุณธรรมจริยธรรม โดยหน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติ

- ตัวบ่งชี้ที่ 11 : ร้อยละของบัณฑิตที่เข้ามากรอกข้อมูลภาวะของการมีงานทำ
 ชนิดตัวบ่งชี้ : ผลผลิต
 การคิดรอบปี : ปีการศึกษา
 คำอธิบาย :

บัณฑิตปริญญาตรีที่สำเร็จการศึกษาในหลักสูตรภาคปกติ ภาคพิเศษ และภาคนอกเวลาในสาขา นั้น ๆ ที่ได้งานทำ หรือมีกิจการของตนเองที่มีรายได้ประจำ ภายในระยะเวลา 1 ปี นับจากวันที่สำเร็จการศึกษา เมื่อเทียบกับบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษานั้น

การนับการมีงานทำ นับกรณีการทำงานสุจริตทุกประเภทที่สามารถสร้างรายได้เข้ามาประจำ เพื่อเลี้ยงชีพตนเองได้ โดยการนับจำนวนผู้มีงานทำของผู้สำเร็จการศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคพิเศษหรือภาคนอกเวลา ให้นับเฉพาะผู้ที่เปลี่ยนงานใหม่หลังสำเร็จการศึกษาเท่านั้น

วิธีการคำนวณ

$$\frac{\text{จำนวนบัณฑิตที่กรอกข้อมูล}}{\text{จำนวนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในปีที่ประเมิน}} \times 100$$

เกณฑ์การประเมิน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ กำหนดร้อยละ 100 เท่ากับ 5 คะแนน

ตัวอย่างการคำนวณ

1. สาขาวิชามีบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในปีที่ประเมิน จำนวน 125 คน
2. สาขาวิชามีบัณฑิตที่กรอกข้อมูลภาวะของการมีงานทำ จำนวน 108 คน

$$\frac{108}{125} \times 100 = \text{ร้อยละ } 86.40$$

การคิดคะแนน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ กำหนดร้อยละ 100 เท่ากับ 5 คะแนน

$$\frac{86.40}{100} \times 5 = 4.32 \text{ คะแนน}$$

ตัวบ่งชี้ที่ 12 : บัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี
 ชนิดตัวบ่งชี้ : ผลผลิต
 การคิดรอบปี : ปีการศึกษา
 คำอธิบาย :

บัณฑิตปริญญาตรีที่สำเร็จการศึกษาในหลักสูตรภาคปกติ ภาคพิเศษ และภาคนอกเวลาในสาขาต่างๆ ที่ได้งานทำ หรือมีกิจการของตนเองที่มีรายได้ประจำ ภายในระยะเวลา 1 ปี นับจากวันที่สำเร็จการศึกษา เมื่อเทียบกับบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษานั้น

การนับการมีงานทำ นับกรณีการทำงานสุจริตทุกประเภทที่สามารถสร้างรายได้เข้ามาประจำเพื่อเลี้ยงชีพตนเองได้ โดยการนับจำนวนผู้มีงานทำของผู้สำเร็จการศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคพิเศษหรือภาคนอกเวลา ให้นับเฉพาะผู้ที่เปลี่ยนงานใหม่หลังสำเร็จการศึกษาเท่านั้น

วิธีการคำนวณ

$$\frac{\text{จำนวนบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี}}{\text{จำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสำรวจทั้งหมด}} \times 100$$

เกณฑ์การประเมิน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ กำหนดร้อยละ 100 เท่ากับ 5 คะแนน

หมายเหตุ

ไม่นับรวมบัณฑิตที่มีงานทำก่อนเข้าศึกษา หรือมีกิจการของตนเองที่มีรายได้ประจำอยู่แล้ว ผู้ที่ศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา ผู้อุปสมบท และผู้ที่เกณฑ์ทหาร

ข้อมูลประกอบการพิจารณา

ข้อมูลจากการสำรวจต้องมีความเป็นตัวแทนของผู้สำเร็จการศึกษาทั้งในเชิงปริมาณ อย่างน้อยร้อยละ 70 และในเชิงคุณลักษณะ ครอบคลุมทุกห้องเรียน กรณีบัณฑิตที่ตอบแบบสำรวจไม่ถึงร้อยละ 70 ของบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา ให้มีการติดตามซ้ำ โดยผลการสำรวจต้องสามารถระบุข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. จำนวนผู้ตอบแบบสำรวจ
2. จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาทั้งภาคปกติและภาคพิเศษ (ภาคนอกเวลาราชการ)
3. จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาที่ได้งานทำ
4. จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาประกอบอาชีพอิสระ
5. จำนวนบัณฑิตที่มีงานทำก่อนเข้าศึกษา
6. จำนวนบัณฑิตที่ศึกษาต่อ
7. เงินเดือนหรือรายได้ต่อเดือน ของผู้สำเร็จการศึกษาที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระ

ตัวอย่างการคำนวณ

1. สาขาวิชามีผู้สำเร็จการศึกษาทั้งภาคปกติและภาคพิเศษ	จำนวน	125 คน
2. สาขาวิชามีบัณฑิตที่ตอบแบบสำรวจ	จำนวน	108 คน
3. สาขาวิชามีบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำ หรือประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี (ไม่นับรวมบัณฑิตที่มีงานทำก่อนเข้าศึกษา)	จำนวน	88 คน
4. สาขาวิชามีบัณฑิตที่มีงานทำก่อนเข้าศึกษา หรือมีกิจการของตนเองที่มีรายได้ประจำอยู่แล้ว	จำนวน	7 คน
5. สาขาวิชามีบัณฑิตที่ศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา	จำนวน	8 คน
6. สาขาวิชามีบัณฑิตผู้อุปสมบท และผู้ที่เกณฑ์ทหารจำนวน	จำนวน	3 คน

สาขาวิชามีบัณฑิตที่ตอบแบบสำรวจคิดเป็น

$$\frac{108}{125} \times 100 = \text{ร้อยละ } 86.40 \text{ ของบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา}$$

สาขาวิชามีบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี

$$\frac{88}{108 - (7+8+3)} \times 100 = \text{ร้อยละ } 97.78$$

การคิดคะแนน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ กำหนดร้อยละ 100 เท่ากับ 5 คะแนน

$$\frac{97.78}{100} \times 5 = 4.89 \text{ คะแนน}$$

ตัวบ่งชี้ที่ 13 : คุณภาพของบัณฑิตปริญญาตรี โท และเอก ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ

ชนิดตัวบ่งชี้ : ผลผลิต

การคิดรอบปี : ปีการศึกษา

คำอธิบาย :

คุณภาพของบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (TQF : HEd. หรือ Thai Qualifications Framework for Higher Education) หมายถึง คุณลักษณะของบัณฑิตระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา สกอ. ระบุ โดยเป็นคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ตามที่สถาบันกำหนด ครอบคลุมอย่างน้อย 5 ด้าน คือ 1) ด้านคุณธรรมจริยธรรม 2) ด้านความรู้ 3) ด้านทักษะทางปัญญา 4) ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และความรับผิดชอบ และ 5) ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ รวมทั้ง TQF ตามสาขาวิชาชีพที่ประกาศใช้ ตลอดจนสอดคล้องกับคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ที่สภาหรือองค์กรวิชาชีพกำหนดเพิ่มเติม หรือสอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้บัณฑิต

กรณีที่เป็นวิชาชีพที่มีการเพิ่มเติมคุณลักษณะของบัณฑิตที่เพิ่มเติมจากกรอบมาตรฐานทั้ง 5 ด้าน ต้องทำการประเมินครบทุกด้าน

วิธีการคำนวณ

$$\frac{\text{ผลรวมของค่าคะแนนที่ได้จากการประเมินบัณฑิต}}{\text{จำนวนบัณฑิตที่ได้รับการประเมินทั้งหมด}}$$

เกณฑ์การประเมิน

ใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินบัณฑิต (คะแนนเต็ม 5)

ข้อมูลประกอบการพิจารณา

ข้อมูลจากการสำรวจต้องมีความเป็นตัวแทนของผู้สำเร็จการศึกษาทั้งในเชิงปริมาณและในเชิงคุณภาพ ครอบคลุมทุกห้องเรียน อย่างน้อยร้อยละ 20 ของจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในแต่ละระดับการศึกษา โดยมีข้อมูลประกอบการพิจารณาดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลที่แสดงถึงคุณภาพบัณฑิตในด้านต่างๆ ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ ที่สถาบันอุดมศึกษาเป็นผู้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลเอง โดยใช้แนวทางจากตัวอย่างแบบสอบถามที่เผยแพร่โดย สมศ.
2. ผู้ตอบแบบสอบถาม คือ ผู้ใช้บัณฑิต หรือสถานศึกษาที่รับบัณฑิตเข้าศึกษาต่อ
3. ข้อมูลผลการดำเนินงานด้านการผลิตบัณฑิตจากระบบฐานข้อมูลด้านการประกันคุณภาพ การศึกษาระดับอุดมศึกษา (CHE QA Online System) โดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.)
4. ต้องแสดงแบบเก็บข้อมูลให้ครบทั้ง 5 ด้าน และแสดงวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลให้ชัดเจน

หมายเหตุ

1. ผลรวมของค่าคะแนนที่ได้จากการประเมินบัณฑิต คือ การนำตัวเลขจากทุกข้อคำถามทั้ง 5 ด้าน มา รวมกัน ไม่ใช่การนำค่าเฉลี่ยของแต่ละด้านมารวมกันแล้วหาร 5

2. ในกรณีสาขาวิชาที่มีการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก ให้แสดง การคิดค่าคะแนนแจกแจงในแต่ละระดับการศึกษา

ตัวอย่างการคำนวณ

จำนวนบัณฑิต ที่สำเร็จการศึกษา (คน)			บัณฑิตที่ได้รับการประเมิน (อย่างน้อยร้อยละ 20 ของผู้สำเร็จการศึกษา)			ผลรวมของค่าคะแนนที่ได้ จากการประเมินบัณฑิต		
ป.ตรี	ป.โท	รวม	ป.ตรี	ป.โท	รวม	ป.ตรี	ป.โท	รวม
126	4	130	45	2	47	205	8.05	213.05

การคิดคะแนน

$$\text{การศึกษาระดับปริญญาตรี} \quad \frac{205}{45} = 4.56 \text{ คะแนน}$$

$$\text{การศึกษาระดับปริญญาโท} \quad \frac{8.05}{2} = 4.03 \text{ คะแนน}$$

$$\text{ทุกระดับการศึกษา} \quad \frac{213.05}{47} = 4.53 \text{ คะแนน}$$

ตัวบ่งชี้ที่ 14 : ผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่
 ชนิดตัวบ่งชี้ : ผลผลิต
 การคิดรอบปี : การตีพิมพ์เผยแพร่ใช้ปีปฏิทิน
 ผู้สำเร็จการศึกษาใช้การศึกษา

คำอธิบาย :

ผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่เป็นปัจจัยสำคัญของคุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทที่แสดงถึงความเป็นผู้นำทางความคิด ความสามารถด้าน การคิดเชิงวิพากษ์ การนำเสนอผลงาน มีทักษะในการวิจัย ทักษะและภูมิปัญญาในฐานะนักวิชาการ และ นักวิชาชีพชั้นสูง

ผลงานผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท หมายถึง บทความที่เป็นผลจากวิทยานิพนธ์ หรือบทความจากสารนิพนธ์ หรือบทความจากศิลปนิพนธ์

การเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หมายถึง การเผยแพร่ในลักษณะของรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ วารสารวิชาการ หรือสิ่งพิมพ์ทางวิชาการในระดับมหาวิทยาลัย หรือระดับคณะ และต้องเป็นผลงานที่ผ่านการกลั่นกรอง (peer review) โดยมีบุคคลภายนอกสถาบันร่วมเป็นกรรมการพิจารณาด้วย

การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสารหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

งานวิจัยที่เผยแพร่ในที่ประชุมวิชาการระดับชาติ หมายถึง การนำเสนอบทความวิจัยในที่ประชุมวิชาการและบทความฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ (Proceedings) ระดับชาติ ที่มีกองบรรณาธิการจัดทำรายงาน หรือคณะกรรมการจัดประชุม ประกอบด้วย ศาสตราจารย์ หรือผู้ทรงคุณวุฒิระดับปริญญาเอก หรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้น ๆ นอกสถาบันเจ้าภาพอย่างน้อยร้อยละ 25

งานวิจัยที่เผยแพร่ในที่ประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หมายถึง การนำเสนอบทความวิจัยในที่ประชุมวิชาการและบทความฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ (Proceedings) ระดับนานาชาติ ที่มีกองบรรณาธิการจัดทำรายงาน หรือคณะกรรมการจัดประชุม ประกอบด้วย ศาสตราจารย์ หรือผู้ทรงคุณวุฒิระดับปริญญาเอก หรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้น ๆ จากต่างประเทศอย่างน้อยร้อยละ 25

งานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ (Journal) ที่มีชื่อปรากฏอยู่ในฐานข้อมูล Thai-Journal Citation Index Centre (TCI) หรือวารสารวิชาการระดับชาติตามประกาศของ สมศ.

งานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ (Journal) ที่ปรากฏในฐานข้อมูลสากล ได้แก่ ฐานข้อมูลการจัดอันดับวารสาร SJR (SCImago Journal Rank : www.scimagojr.com) หรือฐานข้อมูล ISI Web of Science (Science Citation Index Expand, Social Citation Index, Art and Humanities Citation Index) หรือฐานข้อมูล Scopus หรือวารสารวิชาการระดับนานาชาติตามประกาศของ สมศ.

วิธีการคำนวณ

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์ หรือเผยแพร่ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท}}{\text{จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโททั้งหมด}} \times 100$$

หมายเหตุ

นับตามปีที่ได้รับการตีพิมพ์เท่านั้น

เกณฑ์การประเมิน

กำหนดระดับคุณภาพบทความวิจัยที่ตีพิมพ์ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพงานวิจัย
0.25	มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง
0.50	มีการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ (Proceeding)
0.75	มีการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ (Proceeding) หรือมีการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติ
1.00	มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ

กำหนดระดับคุณภาพงานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพงานสร้างสรรค์*
0.125	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน หรือจังหวัด
0.25	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
0.50	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
0.75	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน
1.00	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับนานาชาติ

* องค์ประกอบของคณะกรรมการไม่น้อยกว่า 3 คน และต้องมีบุคคลภายนอกสถานศึกษาร่วมพิจารณาด้วย

อาเซียน หมายถึง สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations) มี 10 ประเทศ ได้แก่ บรูไน กัมพูชา อินโดนีเซีย สปป.ลาว มาเลเซีย พม่า ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย และเวียดนาม

การเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ เป็นโครงการร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับประเทศอื่น
การเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน เป็นการเผยแพร่เฉพาะในกลุ่มอาเซียน 10 ประเทศ (อย่างน้อย 5 ประเทศ หมายถึงนับรวมประเทศไทยด้วย) และการให้คะแนนตามแหล่งเผยแพร่ ไม่จำเป็นต้องไปแสดงในต่างประเทศ

การเผยแพร่ในระดับนานาชาติ เป็นการเผยแพร่ที่เปิดกว้างสำหรับทุกประเทศ (อย่างน้อย 5 ประเทศ ที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มอาเซียน)

เกณฑ์การประเมิน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ กำหนดร้อยละ 25 เท่ากับ 5 คะแนน

ข้อมูลประกอบการพิจารณา

1. จำนวนและรายชื่อบทความที่เป็นผลจากวิทยานิพนธ์ หรือสารนิพนธ์ที่ตีพิมพ์ในลักษณะใดลักษณะหนึ่งของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์ในระดับชาติหรือนานาชาติรายปี ตามปีการศึกษาหรือปีปฏิทินที่ตรงกับปีการศึกษา พร้อมชื่อเจ้าของบทความ ชื่อวิทยานิพนธ์หรือสารนิพนธ์ ปีที่ตีพิมพ์ ชื่อวารสารหรือรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการที่ตีพิมพ์ คำนวณน้ำหนักของบทความวิจัยแต่ละชิ้น
2. จำนวนและรายชื่อผลงานสร้างสรรค์จากศิลปนิพนธ์ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ พร้อมชื่อเจ้าของผลงาน ปีที่เผยแพร่ ชื่อหน่วยงานหรือองค์กร พร้อมทั้งจังหวัด ประเทศที่เผยแพร่ รูปแบบของการเผยแพร่พร้อมหลักฐาน และค่าน้ำหนักของ การเผยแพร่ผลงานแต่ละชิ้น
3. จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโททั้งหมด

ตัวอย่างการคำนวณ

จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมด	จำนวนผลงานที่ตีพิมพ์	ระดับคุณภาพบทความวิจัยที่ตีพิมพ์			
		0.25	0.50	0.75	1.00
54 คน	45 ผลงาน	28	7	3	7
ค่าน้ำหนัก		7	3.5	2.25	7
รวมค่าน้ำหนัก		19.75			

การคิดคะแนน

ร้อยละถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท

$$\frac{19.75}{54} \times 100 = \text{ร้อยละ } 36.57$$

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบกำหนดร้อยละ 25 เท่ากับ 5 คะแนน

$$\frac{36.57}{25} \times 5 = 7.31$$

ดังนั้นผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่ สาขาวิชาได้ 5 คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ 15 : กลไกการให้คำปรึกษาและบริการด้านข้อมูลข่าวสาร
 ชนิดตัวบ่งชี้ : กระบวนการ
 การคิดรอบปี : ปีการศึกษา
 คำอธิบาย :

สาขาวิชาควรจัดบริการด้านต่าง ๆ ให้นักศึกษาและศิษย์เก่า โดยเฉพาะในกิจกรรมต่อไปนี้ (1) การบริการด้านการแนะแนวและการให้คำปรึกษา ทั้งด้านวิชาการและการใช้ชีวิต (2) การบริการด้านข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาและศิษย์เก่า เช่น ทุนกู้ยืมการศึกษา แหล่งทุนการศึกษาต่อ การบริการจัดหางาน แหล่งข้อมูลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ข้อมูลข่าวสารความเคลื่อนไหวในและนอกสถาบันที่จำเป็นแก่นักศึกษาและศิษย์เก่า และ (3) การจัดโครงการเพื่อพัฒนาประสบการณ์ทางวิชาชีพแก่นักศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ

เกณฑ์มาตรฐาน : ข้อ

1. มีการจัดบริการให้คำปรึกษาทางวิชาการและแนะแนวการใช้ชีวิตแก่นักศึกษาทุกหมู่เรียน
2. มีการจัดบริการข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาไม่น้อยกว่า 2 ช่องทาง
3. มีการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาประสบการณ์ทางวิชาการอย่างน้อย 1 โครงการ และ กิจกรรมเพื่อพัฒนาประสบการณ์ทางวิชาชีพอย่างน้อย 1 โครงการ
4. มีการจัดให้บริการข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อศิษย์เก่า ไม่น้อยกว่า 2 ช่องทาง
5. มีการประเมินคุณภาพของการให้บริการในข้อ 1-3 ทุกข้อไม่ต่ำกว่า 3.51 จากคะแนนเต็ม 5
6. มีการนำผลการประเมินคุณภาพการให้บริการมาใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาการให้บริการที่สนองความต้องการของนักศึกษา

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 หรือ 3 ข้อ	มีการดำเนินการ 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ	มีการดำเนินการ 6 ข้อ

หลักฐานที่ควรมี

1. คำสั่งแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษา
2. ข้อมูลนักศึกษาทุกกลุ่มเรียน
3. บันทึกการให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษา (online)
4. ตารางโฮมรูม
5. ช่องทางการเผยแพร่ เช่น เว็บไซต์ของสาขาวิชา , บอร์ดประชาสัมพันธ์ข่าวสาร , การสื่อสารทาง Social network
6. รายงานผลโครงการเพื่อพัฒนาประสบการณ์ทางวิชาการ
7. รายงานผลโครงการเพื่อพัฒนาประสบการณ์ทางวิชาชีพ หรือสหกิจศึกษา
8. สรุปผลการประเมินคุณภาพของการให้บริการ คือ การจัดบริการให้คำปรึกษาทางวิชาการและแนะแนวการใช้ชีวิต การให้บริการการจัดบริการข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อนักศึกษา และการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาประสบการณ์ทางวิชาการและกิจกรรมเพื่อพัฒนาประสบการณ์ทางวิชาชีพ

9. หลักฐานที่แสดงถึงการปรับปรุงที่เกิดจากผลการประเมินคุณภาพของการให้บริการ เช่น รายงานการประชุม รายงานผลการดำเนินโครงการที่มีการแสดงถึงการปรับปรุงการให้บริการ หลักฐานเชิงประจักษ์อื่นๆ ที่แสดงถึงการนำผลการประเมินมาปรับปรุง

ตัวบ่งชี้ที่ 16 : กลไกการส่งเสริมกิจกรรมนักศึกษา
 ชนิดตัวบ่งชี้ : กระบวนการ
 การคิดรอบปี : ปีการศึกษา
 คำอธิบาย :

สาขาวิชาต้องส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมนักศึกษาต่าง ๆ อย่างเหมาะสม และครบถ้วน กิจกรรมนักศึกษาหมายถึงกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ดำเนินการทั้งโดยสถาบัน คณะ และสาขาวิชา เป็นกิจกรรมที่ผู้เข้าร่วมจะมีโอกาสได้รับการพัฒนาสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกายและคุณธรรมจริยธรรมสอดคล้องกับคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ 5 ประการ ได้แก่ (1) คุณธรรมจริยธรรม (2) ความรู้ (3) ทักษะทางปัญญา (4) ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ (5) ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และสอดคล้องกับคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ที่สภา/องค์การวิชาชีพได้กำหนดเพิ่มเติม ตลอดจนสอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้บัณฑิต

เกณฑ์มาตรฐาน : ข้อ

1. นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมให้ความรู้และทักษะการประกันคุณภาพการศึกษา
2. นักศึกษาที่ผ่านการอบรมการประกันคุณภาพการศึกษามีการนำความรู้ด้านการประกันคุณภาพไปใช้ในการจัดกิจกรรมที่ดำเนินการโดยนักศึกษาอย่างน้อย 1 ประเภทสำหรับระดับปริญญาตรี และอย่างน้อย 2 ประเภทสำหรับระดับบัณฑิตศึกษา จากกิจกรรมต่อไปนี้
 - กิจกรรมวิชาการที่ส่งเสริมคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์
 - กิจกรรมกีฬาหรือการส่งเสริมสุขภาพ
 - กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์หรือรักษาสีสิ่งแวดล้อม
 - กิจกรรมเสริมสร้างคุณธรรมและจริยธรรม
 - กิจกรรมส่งเสริมศิลปะและวัฒนธรรม
3. นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมในข้อ 2 ที่ดำเนินการโดยสาขาวิชาอื่นในคณะหรือนอกคณะ
4. มีการประเมินผลความสำเร็จตามเป้าหมายของกิจกรรมพัฒนานักศึกษาตามข้อ 2
5. มีการนำผลการประเมินไปปรับปรุงการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนานักศึกษา

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 ข้อ	มีการดำเนินการ 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ

หลักฐานที่ควรมี

1. รายชื่อนักศึกษาของสาขาวิชาที่เข้าร่วมโครงการ/กิจกรรมให้ความรู้และทักษะการประกันคุณภาพการศึกษาทั้งภายใน/ภายนอกสถาบัน
2. รายงานผลการจัดโครงการ/กิจกรรมที่ดำเนินการโดยนักศึกษาสาขาวิชาที่ผ่านการอบรมประกันคุณภาพการศึกษา อย่างน้อย 1 ประเภท สำหรับระดับปริญญาตรี และอย่างน้อย 2 ประเภท สำหรับระดับบัณฑิตศึกษา

3. รายชื่อนักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการ/กิจกรรมที่ดำเนินการโดยนักศึกษาสาขาวิชาอื่นที่ผ่านการอบรม
การประกันคุณภาพการศึกษา

4. หลักฐานที่แสดงถึงการปรับปรุงที่เกิดจากผลการประเมินตามข้อ 4 และต้องเป็นหลักฐานเชิง
ประจักษ์ที่แสดงถึงการนำผลการประเมินมาปรับปรุง

ตัวบ่งชี้ที่ 17 : กลไกการทำงานบูรณาการศิลปะและวัฒนธรรม
 ชนิดตัวบ่งชี้ : กระบวนการ
 การคิดรอบปี : ปีการศึกษา
 คำอธิบาย :

สาขาวิชาต้องส่งเสริมให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมด้านการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม จัดให้มีการบูรณาการการทำงานบูรณาการศิลปะและวัฒนธรรมกับการเรียนการสอน และกิจกรรมนักศึกษา

เกณฑ์มาตรฐาน : ข้อ

1. นักศึกษาของสาขาวิชาเข้าร่วมโครงการ/กิจกรรมการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
2. มีการจัดทำ มคอ.3 ที่แสดงถึงรายวิชาที่บูรณาการงานด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนและกิจกรรมนักศึกษอย่างน้อย 1 รายวิชา
3. มีการเผยแพร่กิจกรรมด้านการงานด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมต่อสาธารณชนอย่างน้อย 1 ช่องทาง
4. มีการจัดทำ มคอ.5 ที่แสดงผลสำเร็จของการบูรณาการงานด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนอย่างน้อย 1 รายวิชา
5. มีการนำผลการประเมินไปปรับปรุงการบูรณาการจัดทำงานด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนอย่างน้อย 1 รายวิชา

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 ข้อ	มีการดำเนินการ 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ

หลักฐานที่ควรมี

1. รายชื่อนักศึกษาของสาขาวิชาเข้าร่วมโครงการ /กิจกรรม การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
2. มคอ 3 (หมวด 4, 5) ของรายวิชาที่บูรณาการงานด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนอย่างน้อย 1 รายวิชา หรือรายงานวิจัยในชั้นเรียนที่เกี่ยวกับการใช้กิจกรรมทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอน
3. หลักฐานการเผยแพร่กิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนต่อสาธารณชนอย่างน้อย 1 ช่องทาง
4. มคอ 5 (หมวด 2, 3, 5, 6) ที่มีการบูรณาการงานด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอน
5. มคอ 3 ที่แสดงให้เห็นถึงผลการปรับปรุงการบูรณาการด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนอย่างน้อย 1 รายวิชา
6. รายงานผลการดำเนินโครงการ/กิจกรรมที่มีการนำผลการประเมินมาปรับปรุงการบูรณาการกับการเรียนการสอน

องค์ประกอบคุณภาพด้านงานวิจัยและงานสร้างสรรค์

- ตัวบ่งชี้ที่ 18 : การบูรณาการกระบวนการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์กับการจัดการเรียนการสอน
 ชนิดตัวบ่งชี้ : กระบวนการ
 การคิดรอบปี : ปีการศึกษา
 คำอธิบาย :

สาขาวิชาต้องมีการบูรณาการกระบวนการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์กับการจัดการเรียนการสอน โดยกำหนดให้นักศึกษามีส่วนร่วมในงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์ หรือนักศึกษาเข้าร่วมรับฟัง การบรรยายในเวทีการประชุมวิชาการด้านวิจัย หรือสัมมนาเกี่ยวกับผลความก้าวหน้าในงานวิจัยของอาจารย์ หรือของศาสตราจารย์อาคันตุกะ มีรายวิชาที่นำกระบวนการวิจัยบูรณาการสู่การเรียนการสอน มีการประเมินผล การบูรณาการของการนำกระบวนการวิจัยสู่การเรียนการสอน และมีการนำผลการประเมินการบูรณาการมา ปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอน

เกณฑ์มาตรฐาน : ข้อ

1. กำหนดให้นักศึกษามีส่วนร่วมในงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์
2. นักศึกษาเข้าร่วมรับฟังการบรรยายในเวทีการประชุมวิชาการด้านวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ หรือสัมมนาเกี่ยวกับผลความก้าวหน้าในงานวิจัยของอาจารย์ หรือของศาสตราจารย์อาคันตุกะ
3. มีรายวิชาที่นำกระบวนการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์บูรณาการสู่การเรียนการสอน
4. มีการประเมินผลสำเร็จการบูรณาการของการนำกระบวนการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์สู่การเรียนการสอน
5. มีการนำผลการประเมินจากข้อ 4 มาปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอน

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 ข้อ	มีการดำเนินการ 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ

หลักฐานที่ควรมี

1. หลักฐานแสดงถึงการเข้าร่วมกิจกรรมงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ เช่น สรุปรายการ/กิจกรรม คำสั่งไปราชการ รายชื่อนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรม
2. หลักฐานแสดงถึงการเข้าร่วมรับฟังการบรรยายในเวทีการประชุมวิชาการด้านวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ หรือสัมมนาเกี่ยวกับผลความก้าวหน้าในงานวิจัยของอาจารย์ หรือของศาสตราจารย์อาคันตุกะ เช่น ใบประกาศหรือสรุปรายการ หรือใบเซ็นชื่อ หรือคำสั่งไปราชการ
3. มคอ. 3
4. ผลการประเมินความสำเร็จของการบูรณาการนำกระบวนการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์สู่การเรียนการสอน หรือ มคอ. 5
5. มคอ. 3 ที่ได้รับการปรับปรุง หรือรายงานการประชุมคณะกรรมการประจำหลักสูตร

หมายเหตุ

งานสร้างสรรค์ คือ ผลงานวิชาการ (ไม่จำเป็นต้องเป็นงานวิจัย) ที่มีการศึกษา ค้นคว้า ที่แสดงออกทางศิลปะหรือดนตรีอันเป็นที่ยอมรับ

ตัวบ่งชี้ที่ 19 : เงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ต่อจำนวนอาจารย์ประจำ
 ชนิดตัวบ่งชี้ : ปัจจัยนำเข้า
 การคิดรอบปี : จำนวนเงินใช้ปีงบประมาณ
 จำนวนอาจารย์ประจำสาขาวิชาใช้ปีการศึกษา

คำอธิบาย :

ปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการผลิตงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในสถาบันอุดมศึกษา คือ เงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องจัดสรรเงินจากภายในสถาบันและที่ได้รับจากภายนอกสถาบันเพื่อสนับสนุนการทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์อย่างมีประสิทธิภาพตามสภาพแวดล้อมและจุดเน้นของสถาบัน

นอกจากนั้นเงินทุนวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่สถาบันได้รับจากแหล่งทุนภายนอกยังเป็นตัวบ่งชี้ ที่สำคัญ ที่แสดงถึงศักยภาพด้านการวิจัยของสถาบัน โดยเฉพาะสถาบันที่อยู่ในกลุ่มที่เน้นการวิจัย

อาจารย์ประจำสาขาวิชา หมายถึง ข้าราชการ พนักงาน และบุคลากรที่มีสัญญาจ้างกับมหาวิทยาลัย ทั้งปีการศึกษา ซึ่งมีหน้าที่ความรับผิดชอบตามพันธกิจหลักของมหาวิทยาลัย

การนับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำ ให้นับระยะเวลาการทำงาน ดังนี้

9 - 12 เดือน	คิดเป็น	1	คน
6 เดือนขึ้นไปแต่ไม่ถึง 9 เดือน	คิดเป็น	0.5	คน
น้อยกว่า 6 เดือน	ไม่สามารถนำมานับได้		

เกณฑ์การประเมิน :

โดยการแปลงจำนวนเงินต่อจำนวนอาจารย์ประจำเป็นคะแนนระหว่าง 0 – 5

เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ข และ ค 2 จำแนกเป็น 3 กลุ่มสาขาวิชา

1. กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = 60,000 บาทขึ้นไปต่อคน

2. กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = 50,000 บาทขึ้นไปต่อคน

3. กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = 25,000 บาทขึ้นไปต่อคน

สูตรการคำนวณ

1. คำนวณจำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำ

$$\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยฯ} = \frac{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยฯ จากภายในและภายนอก}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำ}}$$

2. แปลงจำนวนเงินที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยฯ จากภายในและภายนอก}}{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยฯ ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5}} \times 5$$

หลักฐานที่ควรมี

- จำนวนอาจารย์ที่ปฏิบัติงานจริง (ไม่นับรวมผู้ลาศึกษาต่อ)
- สรุปจำนวนเงินทุนวิจัยที่ได้รับ
- ประกาศทุนวิจัย หรือสัญญารับทุน

หมายเหตุ

1. จำนวนเงินใช้ข้อมูลปีงบประมาณ
2. จำนวนอาจารย์ให้นับตามปีการศึกษา และนับเฉพาะที่ปฏิบัติงานจริง ไม่นับรวมผู้ลาศึกษาต่อ
3. ให้นับจำนวนเงินที่มีการลงนามในสัญญารับทุนในปีการศึกษา หรือปีงบประมาณ หรือปีปฏิทินนั้นๆ ไม่ใช่จำนวนเงินที่เบิกจ่ายจริง
4. กรณีที่มีหลักฐานการแบ่งสัดส่วนเงินสนับสนุนงานวิจัย ซึ่งอาจเป็นหลักฐานจากแหล่งทุนหรือหลักฐานจากการตกลงร่วมกันของสถาบันที่ร่วมโครงการ ให้แบ่งสัดส่วนเงินตามหลักฐานที่ปรากฏ กรณีที่ไม่มีหลักฐานให้แบ่งเงินตามสัดส่วนผู้ร่วมวิจัยของแต่ละสถาบัน
5. การนับจำนวนเงินสนับสนุนโครงการวิจัย สามารถนับเงินโครงการวิจัยสถาบันที่ได้ลงนามในสัญญารับทุนโดยอาจารย์ แต่ไม่สามารถนับเงินโครงการวิจัยสถาบันที่บุคลากรสายสนับสนุนที่ไม่ใช่นักวิจัยเป็นผู้ดำเนินการ

ตัวอย่างการคำนวณ

สาขาวิชา ก. อยู่กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีข้อมูลดังนี้

- อาจารย์ประจำทั้งหมด รวมทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อ จำนวน 12.5 คน
- อาจารย์ประจำที่ลาศึกษาต่อ จำนวน 2 คน
- เงินสนับสนุนการวิจัยและงานสร้างสรรค์จากภายนอกมหาวิทยาลัย จำนวน 330,080 บาท
- เงินสนับสนุนการวิจัยและงานสร้างสรรค์จากภายในมหาวิทยาลัย จำนวน 43,000 บาท

$$\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยฯ} \quad \frac{373,080}{10.5} = 35,531.43 \text{ บาทต่อคน}$$

การคิดคะแนน

แปลงจำนวนเงินที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{35,531.43}{60,000} \times 5 = 2.96 \text{ คะแนน}$$

- ตัวบ่งชี้ที่ 20 : งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่
 ชนิดตัวบ่งชี้ : ผลผลิต
 การคิดรอบปี : การตีพิมพ์หรือเผยแพร่ใช้ปีปฏิทิน
 จำนวนอาจารย์ประจำสาขาวิชาใช้ปีการศึกษา

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การวิจัยเป็นพันธกิจหนึ่งที่สำคัญของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา การดำเนินการตามพันธกิจอย่างมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จนั้น สามารถพิจารณาได้จากผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพ และมีการเผยแพร่อย่างกว้างขวางจากการเปรียบเทียบจำนวนบทความวิจัยที่ตีพิมพ์และจำนวนผลงานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่ในระดับชาติหรือระดับนานาชาติกับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำ

การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสารหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

งานวิจัยที่เผยแพร่ในที่ประชุมวิชาการระดับชาติ หมายถึง การนำเสนอบทความวิจัยในที่ประชุมวิชาการและบทความฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ (Proceedings) ระดับชาติ ที่มีกองบรรณาธิการจัดทำรายงาน หรือคณะกรรมการจัดประชุม ประกอบด้วย ศาสตราจารย์ หรือผู้ทรงคุณวุฒิระดับปริญญาเอก หรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้น ๆ นอกสถาบันเจ้าภาพอย่างน้อยร้อยละ 25

งานวิจัยที่เผยแพร่ในที่ประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หมายถึง การนำเสนอบทความวิจัยในที่ประชุมวิชาการและบทความฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ (Proceedings) ระดับนานาชาติ ที่มีกองบรรณาธิการจัดทำรายงาน หรือคณะกรรมการจัดประชุม ประกอบด้วย ศาสตราจารย์ หรือผู้ทรงคุณวุฒิระดับปริญญาเอก หรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้น ๆ จากต่างประเทศอย่างน้อยร้อยละ 25

งานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ (Journal) ที่มีชื่อปรากฏอยู่ในฐานข้อมูล Thai-Journal Citation Index Centre (TCI) หรือวารสารวิชาการระดับชาติตามประกาศของ สมศ.

งานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ (Journal) ที่ปรากฏในฐานข้อมูลสากล ได้แก่ ฐานข้อมูลการจัดอันดับวารสาร SJR (SCImago Journal Rank : www.scimagojr.com) หรือฐานข้อมูล ISI Web of Science (Science Citation Index Expand, Social Citation Index, Art and Humanities Citation Index) หรือฐานข้อมูล Scopus หรือวารสารวิชาการระดับนานาชาติตามประกาศของ สมศ.

อาจารย์ประจำสาขาวิชา หมายถึง ข้าราชการ พนักงาน และบุคลากรที่มีสัญญาจ้างกับมหาวิทยาลัย ทั้งปีการศึกษา ซึ่งมีหน้าที่ความรับผิดชอบตามพันธกิจหลักของมหาวิทยาลัย

การนับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำ ให้นับระยะเวลาการทำงาน ดังนี้

9 - 12 เดือน	คิดเป็น	1	คน
6 เดือนขึ้นไปแต่ไม่ถึง 9 เดือน	คิดเป็น	0.5	คน
น้อยกว่า 6 เดือน	ไม่สามารถนำมานับได้		

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้แก่ ทุกสาขาวิชาที่สังกัดคณะวิทยาศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ได้แก่ ทุกสาขาวิชาที่สังกัดคณะครุศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

เกณฑ์การประเมิน

กำหนดระดับคุณภาพบทความวิจัยที่ตีพิมพ์ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพงานวิจัย
0.25	มีการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ / ระดับนานาชาติ หรือมีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI
0.50	มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติที่มีชื่อปรากฏอยู่ในประกาศของ สมศ.
0.75	มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลการจัดอันดับวารสาร SJR (SCImago Journal Rank: www.scimagojr.com) โดยวารสารนั้นถูกจัดอยู่ในควอไทล์ ที่ 3 หรือ 4 (Q3 หรือ Q4) ในปีล่าสุด ใน subject category ที่ตีพิมพ์ หรือมีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่มีชื่อปรากฏอยู่ในประกาศของ สมศ.
1.00	มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลการจัดอันดับวารสาร SJR (SCImago Journal Rank : www.scimagojr.com) โดยวารสารนั้นถูกจัดอยู่ในควอไทล์ที่ 1 หรือ 2 (Q1 หรือ Q2) ในปีล่าสุด ใน subject category ที่ตีพิมพ์ หรือมีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลสากล ISI หรือ Scopus

กำหนดระดับคุณภาพงานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพงานสร้างสรรค์*
0.125	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบันหรือจังหวัด
0.25	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
0.50	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
0.75	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน
1.00	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับนานาชาติ

* องค์ประกอบของคณะกรรมการไม่น้อยกว่า 3 คน และต้องมีบุคคลภายนอกสถานศึกษาร่วมพิจารณาด้วย

อาเซียน หมายถึง สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations) มี 10 ประเทศ ได้แก่ บรูไน กัมพูชา อินโดนีเซีย สปป.ลาว มาเลเซีย พม่า ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย และเวียดนาม

การเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ เป็นโครงการร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับประเทศอื่น
การเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน เป็นการเผยแพร่เฉพาะในกลุ่มอาเซียน 10 ประเทศ (อย่างน้อย 5 ประเทศ หมายถึงนับรวมประเทศไทยด้วย) และการให้คะแนนตามแหล่งเผยแพร่ ไม่จำเป็นต้องไปแสดงในต่างประเทศ

การเผยแพร่ในระดับนานาชาติ เป็นการเผยแพร่ที่เปิดกว้างสำหรับทุกประเทศ (อย่างน้อย 5 ประเทศ ที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มอาเซียน)

วิธีการคำนวณ

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำสาขาวิชา}} \times 100$$

เกณฑ์การประเมิน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนดร้อยละเท่ากับ 5 คะแนน จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา ดังนี้

กลุ่มสาขาวิชา	ร้อยละ
วิทยาศาสตร์สุขภาพ	20
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	20
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	10

หลักฐานที่ควรมี

1. จำนวนและรายชื่อบทความวิจัยระดับชาติและนานาชาติทั้งหมดของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำ ทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อตามปีการศึกษาหรือปีปฏิทินที่ตรงกับปีการศึกษา พร้อมชื่อเจ้าของบทความ ปีที่ตีพิมพ์ ชื่อวารสารหรือรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ และค่าน้ำหนักของ แต่ละบทความวิจัย
2. จำนวนและรายชื่อผลงานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่ในระดับชาติหรือระดับนานาชาติทั้งหมดของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำ ทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อ พร้อมชื่อเจ้าของผลงาน ปีที่เผยแพร่ ชื่อสถานที่ จังหวัด หรือประเทศที่เผยแพร่ และระบุรูปแบบของการเผยแพร่พร้อมหลักฐาน และค่าน้ำหนักของแต่ละผลงานสร้างสรรค์
3. หลักฐานแสดงความเป็นเจ้าของโครงการวิจัย

ตัวอย่างการคำนวณ

สาขาวิชา ข. อยู่ในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีข้อมูลดังนี้

- [อาจารย์ประจำสาขาวิชา](#)รวมทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อ จำนวน 15.5 คน
- งานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ [จำนวน](#) 8 เรื่อง ดังนี้

จำนวนงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่	ระดับคุณภาพของงานวิจัยที่ตีพิมพ์เผยแพร่			
	0.25	0.50	0.75	1.00
8 เรื่อง	5	2	1	0
ค่าน้ำหนัก	1.25	1.00	0.75	0.00
รวมค่าน้ำหนัก	3.00			

ดังนั้นงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่

$$\frac{3.00}{15.5} \times 100 = \text{ร้อยละ } 19.35$$

การคิดคะแนน

สาขาวิชา ข. อยู่ในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ กำหนดร้อยละ 10 เท่ากับ 5 คะแนน

$$\frac{19.35}{10} \times 5 = 9.68 \text{ คิดเป็น } 5 \text{ คะแนน}$$

- ตัวบ่งชี้ที่ 21 : งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์
 ชนิดตัวบ่งชี้ : ผลผลิต
 การคิดรอบปี : การนำไปใช้ประโยชน์ใช้ปีปฏิทิน
 จำนวนอาจารย์ประจำสาขาวิชาที่ใช้การศึกษา

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การวิจัยเป็นพันธกิจหนึ่งที่สำคัญของสถาบันอุดมศึกษา การดำเนินการตามพันธกิจอย่างมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จนั้น สามารถพิจารณาได้จากผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพและมีประโยชน์สู่การนำไปใช้จากการเปรียบเทียบจำนวนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำที่นำไปใช้ประโยชน์ในการแก้ปัญหาตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยและรายงานการวิจัยโดยได้รับการรับรองการใช้ประโยชน์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำ

งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์ หมายถึง งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่ได้นำไปใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในโครงการ โครงการวิจัย และรายงานการวิจัยอย่างถูกต้อง สามารถนำไปสู่การแก้ปัญหาได้อย่างเป็นรูปธรรม มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการประยุกต์ใช้กับกลุ่มเป้าหมาย โดยมีหลักฐานปรากฏชัดเจนถึงการนำไปใช้จนก่อให้เกิดประโยชน์ได้จริงอย่างชัดเจน ตามวัตถุประสงค์ และ/หรือได้รับการรับรองการใช้ประโยชน์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์หรือการรับรอง/การตรวจรับงานโดยหน่วยงานภายนอกสถานศึกษา

ประเภทของการใช้ประโยชน์จากงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่สามารถนำไปสู่การแก้ปัญหาได้อย่างเป็นรูปธรรม มีดังนี้

1. การใช้ประโยชน์ในเชิงสาธารณะ เช่น ผลงานวิจัยที่นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่สาธารณชนในเรื่องต่าง ๆ ที่ทำให้คุณภาพชีวิตและเศรษฐกิจของประชาชนดีขึ้น ได้แก่ การใช้ประโยชน์ด้านสาธารณสุข ด้านการบริหารจัดการสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) ด้านการส่งเสริมประชาธิปไตยประชาชน ด้านศิลปะและวัฒนธรรม ด้านวิถีชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เป็นต้น
2. การใช้ประโยชน์ในเชิงนโยบาย เช่น ใช้ประโยชน์จากผลงานวิจัยเชิงนโยบายในการนำไปประกอบเป็นข้อมูลการประกาศใช้กฎหมาย หรือกำหนดมาตรการ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ โดยองค์กรหรือหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เป็นต้น
3. การใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ เช่น งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปสู่การพัฒนาสิ่งประดิษฐ์หรือผลิตภัณฑ์ซึ่งก่อให้เกิดรายได้ หรือนำไปสู่การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต เป็นต้น
4. การใช้ประโยชน์ทางอ้อมของงานสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นการสร้างคุณค่าทางจิตใจ ยกระดับจิตใจ ก่อให้เกิดสุนทรียภาพ สร้างความสุข เช่น งานศิลปะที่นำไปใช้ในโรงพยาบาล ซึ่งได้มีศึกษาและการประเมินไว้

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการรับรองการนำงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ไปใช้ประโยชน์ หมายถึง หน่วยงานหรือองค์กร หรือชุมชนภายนอกสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีการนำงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาไปใช้ก่อให้เกิดประโยชน์ โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์หรือการรับรอง/การตรวจรับงานโดยหน่วยงานภายนอกสถานศึกษา

อาจารย์ประจำสาขาวิชา หมายถึง ข้าราชการ พนักงาน และบุคลากรที่มีสัญญาจ้างกับมหาวิทยาลัย ทั้งปีการศึกษา ซึ่งมีหน้าที่ความรับผิดชอบตามพันธกิจหลักของมหาวิทยาลัย

การนับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำ ให้นับระยะเวลาการทำงาน ดังนี้

9 - 12 เดือน	คิดเป็น	1	คน
6 เดือนขึ้นไปแต่ไม่ถึง 9 เดือน	คิดเป็น	0.5	คน
น้อยกว่า 6 เดือน	ไม่สามารถนำมานับได้		

วิธีการคำนวณ

$$\frac{\text{ผลรวมของจำนวนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมด}} \times 100$$

เกณฑ์การประเมิน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนดร้อยละ 20 เท่ากับ 5 คะแนน ทุกกลุ่มสาขาวิชา

ข้อมูลประกอบการพิจารณา

1. จำนวนและรายชื่องานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ของอาจารย์ประจำ และนักวิจัยประจำ โดยนับรวมผลงานที่นำไปใช้ประโยชน์ของอาจารย์และนักวิจัยประจำทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อ พร้อมชื่อเจ้าของผลงาน ปีที่งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ดำเนินการเสร็จ ปีที่นำไปใช้ประโยชน์ ชื่อหน่วยงานที่นำไปใช้ประโยชน์ โดยมีหลักฐานการรับรองการใช้ประโยชน์จากหน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ให้แสดงข้อมูลที่ระบุรายละเอียดการใช้ประโยชน์ที่ชัดเจนด้วย ตามแนวทางดังต่อไปนี้

- การใช้ประโยชน์ในเชิงสาธารณะ เช่น ผลงานวิจัยที่นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่สาธารณชนในเรื่องต่าง ๆ ที่ทำให้คุณภาพชีวิตและเศรษฐกิจของประชาชนดีขึ้น ได้แก่ การใช้ประโยชน์ด้านสาธารณสุข ด้านการบริหารจัดการสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) ด้านการส่งเสริมประชาธิปไตยภาคประชาชน ด้านศิลปะและวัฒนธรรม ด้านวิถีชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เป็นต้น

- การใช้ประโยชน์ในเชิงนโยบาย เช่น ใช้ประโยชน์จากผลงานวิจัยเชิงนโยบายในการนำไปประกอบเป็นข้อมูลการประกาศใช้กฎหมาย หรือกำหนดมาตรการ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ โดยองค์กรหรือหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เป็นต้น

- การใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ เช่น งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปสู่การพัฒนาสิ่งประดิษฐ์หรือผลิตภัณฑ์ซึ่งก่อให้เกิดรายได้ หรือนำไปสู่การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต เป็นต้น

- การใช้ประโยชน์ทางอ้อมของงานสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นการสร้างคุณค่าทางจิตใจ ยกย่องจิตใจก่อให้เกิดสุนทรียภาพ สร้างความสุข เช่น งานศิลปะที่นำไปใช้ในโรงพยาบาล ซึ่งได้มีการศึกษาและการประเมินไว้

2. จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมดในแต่ละปีการศึกษา โดยนับรวมอาจารย์และนักวิจัยประจำที่ลาศึกษาต่อ

3. การนับจำนวนผลงานวิจัยหรือผลงานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์ ให้นับจากวันที่นำผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์มาใช้และเกิดผลชัดเจน โดยที่ผลงานวิจัยจะดำเนินการในช่วงเวลาใดก็ได้ ช่วงเวลาที่ใช้จะเป็นตามปีปฏิทิน หรือปีงบประมาณ หรือปีการศึกษา อย่างไรก็ตามหนึ่งตามระบบที่มหาวิทยาลัยจัดเก็บข้อมูล ในกรณีที่งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์มีการนำไปใช้ประโยชน์มากกว่า 1 ครั้ง ให้นับการใช้ประโยชน์ได้เพียงครั้งเดียว ยกเว้นในกรณีที่มีการใช้ประโยชน์ที่แตกต่างกันชัดเจนตามมิติของการใช้ประโยชน์ที่ไม่ซ้ำกัน

หลักฐานที่ควรมี

1. หนังสือตอบรับการนำไปใช้ประโยชน์จากหน่วยงานที่เป็นนิติบุคคล เช่น อบต. โรงเรียน บริษัท ฯลฯ ที่มีการลงนามโดยผู้บริหารระดับสูงขององค์กร หรือเอกสารที่มีการประทับตราองค์กร (ถ้ามี)
2. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์
3. จำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมด (นับรวมอาจารย์ที่ลาศึกษาต่อ)

ตัวอย่างการคำนวณ

- [อาจารย์ประจำสาขาวิชา รวมทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อ](#) จำนวน 12 คน
 - งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์ [จำนวน 2](#) เรื่อง
- ดังนั้นงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์

$$\frac{2}{12} \times 100 = \text{ร้อยละ } 16.67$$

การคิดคะแนน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบกำหนดร้อยละ 20 เท่ากับ 5 คะแนน

$$\frac{16.67}{20} \times 5 = 4.17 \text{ คะแนน}$$

องค์ประกอบคุณภาพด้านการบริการวิชาการ

ตัวบ่งชี้ที่ 22 : กลไกการบริการทางวิชาการแก่สังคม
 ชนิดตัวบ่งชี้ : กระบวนการ
 การคิดรอบปี : โครงการในแผนใช้ปีงบประมาณ
 การบูรณาการในปีการศึกษา

คำอธิบาย :

การบริการทางวิชาการแก่สังคมเป็นภารกิจหลักอย่างหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา สถาบันพึงกำหนดหลักเกณฑ์และขั้นตอนการบริการทางวิชาการอย่างเป็นระบบ และมีการจัดโครงสร้างสถาบันเพื่อเป็นกลไกในการขับเคลื่อนระบบดังกล่าว การให้บริการทางวิชาการต้องมีความเชื่อมโยงกับการจัดการเรียนการสอนและการวิจัย และสามารถบูรณาการงานบริการทางวิชาการแก่สังคมกับการเรียนการสอนและการวิจัยอย่างเป็นรูปธรรม

สาขาวิชานับเป็นส่วนขับเคลื่อนที่สำคัญในการสนับสนุนการดำเนินงานพันธกิจด้านการบริการวิชาการในระดับคณะ และมหาวิทยาลัย

เกณฑ์มาตรฐาน : ข้อ

1. มีผลการสำรวจความต้องการของชุมชนที่สำรวจโดยคณะหรือสาขาวิชา และมีโครงการ/กิจกรรมบริการวิชาการของสาขาวิชาที่ระบุในแผนปฏิบัติการประจำปีของคณะ
2. มีการบูรณาการงานบริการวิชาการแก่สังคมกับการเรียนการสอน อย่างน้อย 1 รายวิชา
3. มีการบูรณาการงานบริการทางวิชาการแก่สังคมกับการวิจัยอย่างน้อย 1 เรื่อง
4. มีการประเมินผลความสำเร็จของการบูรณาการงานบริการทางวิชาการแก่สังคมกับการเรียน การสอนและการวิจัย
5. มีการนำผลการประเมินไปปรับปรุงการบูรณาการงานบริการทางวิชาการแก่สังคมกับการเรียน การสอนและการวิจัย

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 ข้อ	มีการดำเนินการ 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ

หมายเหตุ : ปีงบประมาณ 2554 อนุมัติให้ใช้แผนบริการวิชาการของคณะ

หลักฐานที่ควรมี

1. ผลการสำรวจความต้องการของชุมชน ที่สำรวจโดยคณะหรือสาขาวิชา
2. แผนงานบริการวิชาการ หรือแผนปฏิบัติการประจำปีของคณะ
3. รายงานสรุปโครงการบริการวิชาการ
4. มคอ 3 (หมวด 4, 5) ที่ระบุถึงการบูรณาการการเรียนการสอนเข้ากับโครงการบริการวิชาการ

5. รายงานวิจัยที่มีการบูรณาการเข้ากับโครงการบริการวิชาการ (ควรระบุไว้ในหลักการและเหตุผลของโครงการ)
6. รายงานการบูรณาการในรายวิชาการที่มีการบูรณาการกับการเรียนการสอน
7. มคอ 5 (หมวด 2, 3, 5, 6) ที่มีการบูรณาการงานด้านบริการวิชาการกับการจัดการเรียนการสอน
8. รายงานโครงการบริการวิชาการ โดยมีส่วนร่วมของผู้ให้บริการ ผู้รับบริการ และนักศึกษาในการประเมินความพึงพอใจ ความรู้ความเข้าใจ การนำไปใช้ประโยชน์
9. รายงานการวิจัย/โครงร่างวิจัยที่มีการบูรณาการ
10. ข้อเสนอแนะในเล่มรายงานโครงการ
11. รายงานการประชุม
12. โครงการบริการวิชาการที่นำมาจากข้อเสนอแนะจากผลการประเมินที่ผ่านมา
13. แผนการปรับปรุงการบูรณาการงานบริการทางวิชาการแก่สังคมกับการเรียนการสอน และการวิจัย

ตัวบ่งชี้ที่ 23 : ผลการนำความรู้และประสบการณ์จากการให้บริการวิชาการ
มาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนและ/หรือการวิจัย

ชนิดตัวบ่งชี้ : ผลผลิต

การคิดรอบปี : ปีการศึกษา

คำอธิบาย :

การให้บริการวิชาการ หมายถึง การที่สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาซึ่งอยู่ในฐานะที่เป็นที่พึ่งของชุมชนหรือสังคม เป็นแหล่งอ้างอิงทางวิชาการ หรือทำหน้าที่ใด ๆ ที่มีผลต่อการพัฒนาชุมชนในด้านวิชาการ หรือการพัฒนาความรู้ ตลอดจนความเข้มแข็งประเทศชาติและนานาชาติ การบริการวิชาการเป็นการบริการที่มีค่าตอบแทน และบริการวิชาการให้เปล่า โดยมีการนำความรู้และประสบการณ์มาใช้ในการพัฒนาหรือบูรณาการเข้ากับการเรียนการสอนและการวิจัย อาทิ บทความ ตำรา หนังสือ รายวิชาหรือหลักสูตร เป็นต้น

การนำความรู้และประสบการณ์จากการให้บริการวิชาการมาพัฒนา มี 2 ประเภท คือ

1. การพัฒนาการเรียนการสอน
2. การพัฒนาการวิจัย

ในการประเมินตัวบ่งชี้ต้องมีโครงการทั้งสองประเภท ทั้งนี้ในแต่ละโครงการไม่จำเป็นต้องมีทั้งสองประเภท และผลการใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนและการวิจัยต้องเสร็จสิ้นในปีที่ประเมิน

วิธีคำนวณ

$$\frac{\text{จำนวนโครงการ/กิจกรรมบริการวิชาการของสาขาวิชา
ที่นำมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนและ/หรือการวิจัย}}{\text{จำนวนโครงการ/กิจกรรมบริการวิชาการทั้งหมดของสาขาวิชา}} \times 100$$

ตามแผนที่สภาสถาบันอนุมัติ

เกณฑ์การประเมิน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนดร้อยละ 30 เท่ากับ 5 คะแนน

ข้อมูลประกอบการพิจารณา

1. หลักฐาน เอกสาร ข้อมูลที่แสดงว่าอาจารย์ประจำได้รวบรวม จัดระบบ และมีการประมวลความรู้ และประสบการณ์จากการให้บริการวิชาการมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพในการเรียนการสอน และการวิจัยโดยอาจไปต่อยอดพัฒนาเป็นหนังสือ ตำรา หรืองานวิจัย ขยายผลนำไปสู่การปรับปรุงรายวิชา หรือนำไปสู่การเปิดรายวิชาใหม่
2. โครงการบริการวิชาการที่นับในตัวตั้งจะต้องมีผลการบูรณาการเสร็จสิ้นในปีที่ประเมิน และโครงการวิชาการที่เป็นตัวหารเป็นโครงการบริการวิชาการที่ดำเนินการในปีที่ประเมิน โครงการหนึ่ง ๆ จะบูรณาการเฉพาะกับการเรียนการสอน หรือเฉพาะกับงานวิจัย หรือจะบูรณาการกับทั้งการเรียนการสอน และการวิจัยก็ได้
3. การบริการวิชาการ เป็นการให้บริการแก่บุคคลหรือหน่วยงานภายนอกสถาบัน ทั้งการประเมิน ในระดับคณะ และระดับสถาบัน

หลักฐานที่ควรมี

1. แผนบริการวิชาการของคณะ
2. รายงานผลการดำเนินงานโครงการ/กิจกรรม ของสาขาวิชา
3. หลักฐาน เอกสาร ข้อมูลที่แสดงว่าอาจารย์ประจำได้รวบรวม จัดระบบ และมีการประมวลความรู้ และประสบการณ์จากการให้บริการวิชาการมาใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนและการวิจัยโดยอาจต่อยอดพัฒนาเป็นหนังสือ ตำรา หรืองานวิจัย ขยายผลนำไปสู่การปรับปรุงรายวิชา หรือนำไปสู่การเปิด รายวิชาใหม่

ตัวอย่างการคำนวณ

ข้อมูลเบื้องต้นของสาขาวิชามีดังนี้

โครงการ/กิจกรรมบริการวิชาการทั้งหมด	13 โครงการ
โครงการ/กิจกรรมบริการวิชาการของสาขาวิชาที่นำมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน	2 โครงการ
โครงการ/กิจกรรมบริการวิชาการของสาขาวิชาที่นำมาใช้ในการพัฒนาการวิจัย	1 โครงการ
โครงการ/กิจกรรมบริการวิชาการของสาขาวิชาที่นำมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน และการวิจัย	0 โครงการ

ดังนั้นโครงการ/กิจกรรมบริการวิชาการของสาขาวิชาที่นำมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน และการวิจัย

$$\frac{3}{13} \times 100 = \text{ร้อยละ } 23.08$$

การคิดคะแนน

กำหนดร้อยละ 30 เท่ากับ 5 คะแนน

$$\frac{23.08}{30} \times 5 = 3.85 \text{ คะแนน}$$